

152037

1940-3/4

152037

Zmajev steg skavtov
Tiskarski in propagandni oddel

78

SKAVTSKA POTA

199579

152037

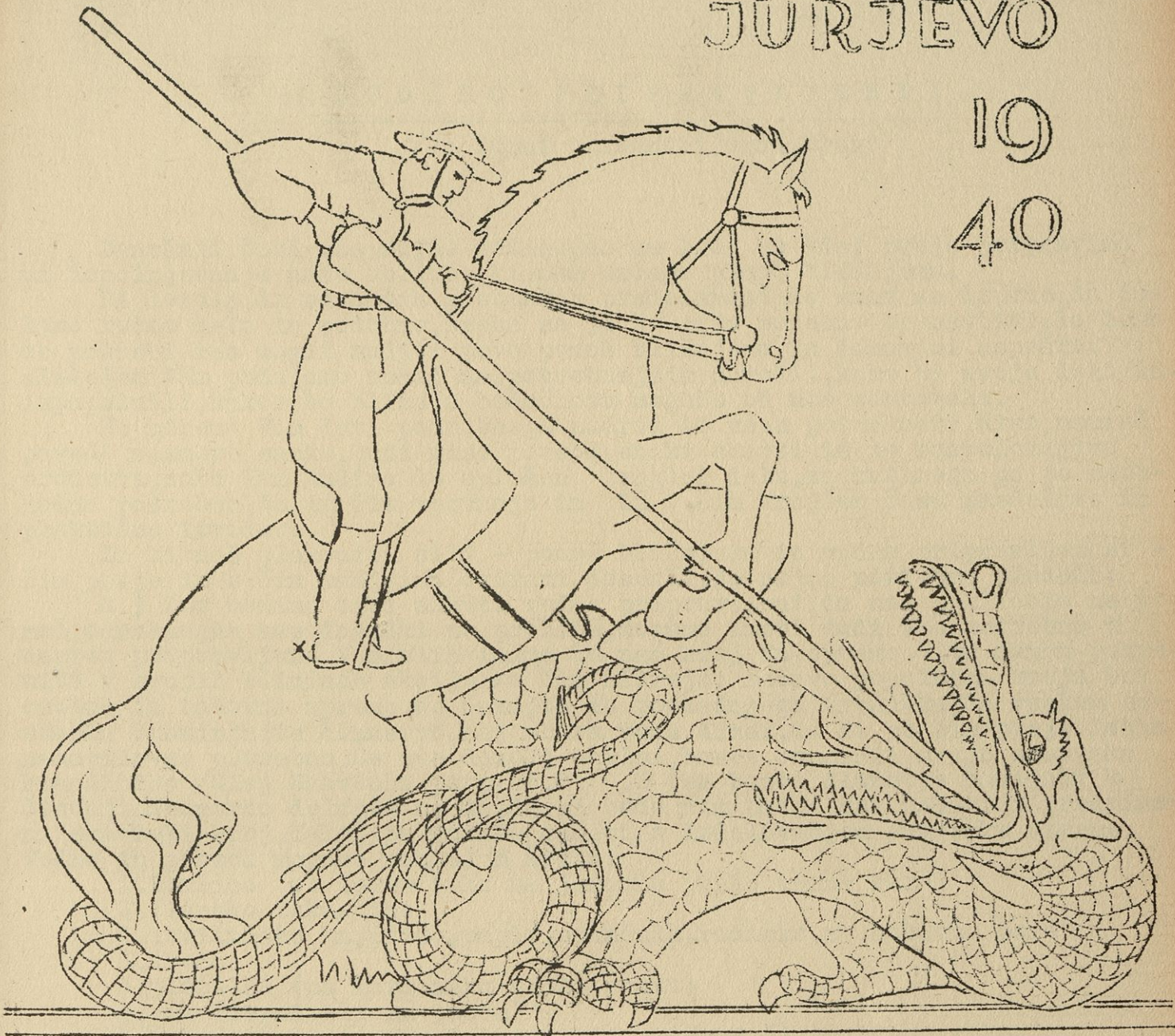
P. H. f.

Zmajev steg skavtov
Tiskarski in propagandni odbor
Ljubljana, Poštni predal 178

JURJEVO

19
40

SKAVTSKA POTA
ŠTEV. 3-4

B O D I M O P R I P R A V L J E N I !

/Po župni okrožnici Črni Mrav/

Današnji časi nas nujno silijo, da se bolj ko kdaj preje pripravimo na izpolnjevanje naše obljube, ki nam nalaga pomoč bližnjemu.

Ni dovolj, da na naših sestankih predelavamo le snov za izpite, da delamo ročna dela in podobno, treba se je še prav posebno usposobiti, da bomo ob potrebi res mogli nuditi prvo pomoč bližnjemu in domovini uspešno. V sledečem Vam podajamo nekaj najpotrebnejših navodil, kako bi svoje delo taizpopolnili, kakor bo bližnja bodočnost mogoče od nas zahtevala.

Ne moremo Vam dati podrobnega načrta do vseh potankosti. Niso namreč povsod razmere enake, tudi niso povsod enaki skavti in ne razpoložljiva sredstva, zato Vam nudimo le splošen pregled dela, za katerega pa je neobhodno potrebno, da ga čim vestneje in in v čim krajšem času predelate in praktično izvedete.

Da bi naš plemeniti cilj - pomoč bližnjemu in vedna pripravljenost - čim preje in s čim manjšimi ovirami dosegli, je nujno **pötrebno sledeče:**

A.) Ker moramo biti skavti vedno pripravljeni, da nas pokličejo na pomoč, odnosno, da nas dogodki ne prehitijo, moramo imeti tudi vse potrebno v naprej pripravljeno. V mislih imamo tu naš kroj in opremo. V ta namen pokrenite v svojih edinicah akcijo za čim hitrejšo nabavo popolnega kroja ter osebne in taborne opreme. Ne čakajte do poslednjega trenutka! Na vsakem sestanku opominjajte članstvo, naj zbira vsak dinar, da si bo čim preje lahko nabavil vse potrebno. Če ste dovolj agilni, boste osnovali svojo skavtsko hranilnico /Glej Skavtska pota št. 2./ .S tem boste članstvo navajali k štednji. Neumorno delajte na to, da si bodo čim preje vsi nabavili predpisani skavtski kroj. Takoj pa morate začeti z izdelovanjem skavtske opreme.

Vedno in povsod moramo nositi h kroju:

1. torbico (ob levem boku na jermenu preko desne rame)
2. člansko izkaznico
3. izvidniško knjižico, papir, svinčnik, radirko, pv. nalivno pero
4. kreto
5. piščalko (na kordončku okoli vratu)
6. nož (žepni ali za pasom)
7. nekaj obvez (žepno lekarno ali pa vsaj čist, zlikan robec)
8. šivalni pribor (šivanke, varnostne sponke, sukanec, gumbi)
9. vžigalice
10. izvidniško vrvico (5 m dolgo in vsaj 1/2 cm debelo)
11. skavtsko palico (močno jesenovó, bukovó, javorjevo; leskova je prešibka) 180 cm dolgo in pravilno opremljeno
12. denarnico

Predmete 4., 7., 8., 9. in 10. nosimo v torbici. Člansko izkaznico nosimo v listnici v prsnem žepu, v drugem pa izvidniško knjižico. To dvoje pa moremo nositi tudi v torbici v posebni mapi.

Nadalje je potrebno, da si čim preje nabavite in uredite tudi osebno taborno opremo, in sicer:

1. tornistra ali vsaj nahrbtnik
2. dve odeji ali spalna vreča
3. slamnjaca
4. rezervno perilo, sviter, jopič, rezervni čevlji
5. jedilni pribor (menažna skodelica, krpa, žlica in vilice v posebni vrečici)
6. umivalni pribor (brisača, milo, zob. ščetka, krema)
7. čistilni pribor (krtača za čevlje, pasta ali mast, krpa)
8. ostalo /nekoliko žice, vrvice, sveče, čutare za vodo itd)

Ako se opremiti za odhod s polno opremo, je najbolje, če obujete močne, trpežne čevlje (gojzerice), pod krojem pa nosite belo telovadno majico brez rokavov in črne spórtne (taborne) hlačice.

Vso našeto opremo si bodo člani nabavili primeroma brez posebnih težav, če boste takoj začeli z delom in agitacijo. Vsak mesec je možno na vo-

dovih sestankih nekaj opreme izdelati. Zdaj tornistre, zdaj torbice, pa še druge stvari. Poleg tega pa je treba vsak mesec prihraniti tudi nekaj denarja za predmete, ki jih ne morejo člani sami izdelati ali za potrebni material. Če ne boste takoj pričeli z delom, boste imeli pozneje velike težave, kajti tudi premožnejši starši bodo težko vse naenkrat nabavili.

Ni pa dovolj, da imajo člani svojo opremo preskrbljeno. Potrebno je tudi, da je ta oprema očiščena, lepo zložena in vedno pri roki. Na sestankih se vadite, kako se vse stvari zlože v nahrbtnik ali tornistro. Posebno pozornost posvetite temu, da bosta kraj in opremljena tornistra lično izgledala. Prirejajte večkrat sestanke s popolno taborno opremo, na teh sestankih boste našli priliko za marsikatera navodila in pojasnila. Danes ne sme biti več med nami "skavtov", katerim prinese na kolodvor služkinja taborno opremo, mesto, da bi jo sami prinesli.

Seznam opreme, ki smo ga priobčili, ter druge sezname in navodila razmnožite (tiskajte) in jih razdelite še drugim ljudem iz vaše okolice, od katerih redko kdo ve, kaj je treba pripraviti za nenaden odhod od doma in za krajše ali daljše bivanje na tujem ob neznanih prilikah.

Cesto tudi ne vemo, kaj je izmed jestvin primerno vzeti s seboj. Jestvine se hitro pokvariijo ali zavzamejo v naši prtljagi preveč prostora. Zato objasnite članstvu, naj jemljejo za prvo silo vedno le suhe in tečne stvari s seboj (če so jim seveda dostopne). Take stvari so n. pr.: Prepečenec, razne konzerve (meso, sardine, pastete itd.), sol, sladkor, čaj, suho sadje, posebno slive, čokolada, keksi, rozine, fige itd.

B.) Navajajte članstvo k temu, da bo položilo potrebne skavtske izpite, posebno III. in II. red. Razdelite člane po skavtski izobrazbi v primerne skupine, da se bodo lažje posvetili primernemu delu. Ne velja pa še snov za izpite le zato naučiti, da bodo v statistiki blesteli večje številke, znanje si je treba pridobiti s praktičnim delom in pridobljeno znanje je treba potem tudi s pridom uporabiti v svojem življenju. Za obvladanje III. reda zadostujeta že dva meseca časa, za drugi red pa je potrebno najmanj 4 mesece.

C.) Vzporedno z rednimi izpiti je treba sedaj posebno spodbujati spretnosti, s katerimi najlažje izvajamo pomoč bližnjemu in vedno pripravljenost. Take spretnosti so: Prva pomoč, Bolničar, Reševalec, Tabornik, Pionir, Kuhar, Topograf, Kolesar, Kimova igra (spomin, opazovanje), Signalist itd. Ni samo potrebno, da skavti vso snov za te izpite obvladajo in izpit položijo, glavno je, da se seznanijo z najvažnejšim delom, ki ga našteje spretnosti zahtevajo. Kdor seveda hoče pridobiti oznake spretnosti, mora pač zadostiti še vsem ostalim predpisom. Dobro je, ako si celi vodi izberejo kako spretnost in se v njej dobro izurijo, seveda je treba pri tem čim bolj paziti, da ne bo izbora pri vseh enaka.

C.) Neobhodno in nujno je potrebno, da uvedete v stegu obveščevalno službo (koder tega še nimate). Vsak vodnik mora imeti v svoji knjižici spis, kdo koga obvesti v slučaju nujne potrebe. Najboljša razdelitev obveščanja je sledeča: načelnik stega obvesti polovico četovodij in neopredeljenih članov, njegov pomočnik pa drugo polovico. Vsak vodja obvesti polovico vodnikov, pomočnik vodje pa polovico. V vodih pa sta možna dva načina: prvi tak kot zgoraj, da vodnik s svojim pomočnikom obvestita vsak svojo polovico, ali pa tako, da člani obveste drug drugega v zaporednem redu, kot nekaka štafeta. Obveščevalni red je treba narediti tako, da ima vsak čim krajšo pot. Okrožnica, ki jo nosi štafeta naj ima poleg imena in naslova vsakega člana še rubriko za vpis časa kdaj je okrožnico prejel in za podpis. Zadnji obveščeni član ponese potem okrožnico zopet vodniku, ki z nje točno razvidi, kako je okrožnica krožila in kje se je nepotrebno ustavljala. Taka obveščevalna služba je povsod in v vsakem času običajna, sedaj pa je nujno potrebna. Izvedba je lahka, kar so dokazale edinice v Ljubljani in Litiji. Seveda - čim večkrat boste poizkusili, tem lažje bo šlo. Večbajte jo že za navaden vodov sestanek. Skličite ga nenadno, ali pol ure pred običajnim pričetkom in sporočite to članom na ta način. V večjih krajih se začne z obveščanjem približno dve uri pred stegovim sestankom, v manjših krajih pa gre lahko stvar hitreje. Vadite zbere s hitrim obveščanjem tudi s polno opremo in v celotnem kroju. Seveda je treba članstvu primerno raztolmačiti potrebo takih vaj, pa ne samo članstvu, tudi njihovim staršem. Skavt mora biti vedno pripravljen, posebno danes. Zamujanje, neopravičeno izostajanje in druge zapreke je treba takoj odpraviti, s popuščanjem in malomarnostjo ne boste nič dosegli. Članstvo je treba vzgojiti, da bo z vse tesnostjo in brez ugovorov ter debat izpolnjevalo vse odredbe ter odloke. S tem boste vzgojili vestne in zanesljive skavte.

D.) Stegovi, pa tudi drugi zbori morajo imeti vedno oficijelni izgled. Vedno je treba zbrati statistiko udeležbe in jo zabeležiti v vodov, četne in stegove knjige. Statistične podatke je treba podajati v obliki raportov. Vodniki četovodji, četovodje pa stegovemu načelniku. V kakšni obliki se zbor izvrši, imate navodila v Dabinovičevih "Redovnih vajah" ter v župni okrožnici št. 6, z dne 22. novembra 1939.

E.) Izvajanje skavtske pomoči pri pasivni obrambi mest in naselij je treba smotreno izvesti. Ako se skavti ne priključijo Rdečemu križu ali kakemu za to kompetentnemu društvu, ki potem izda posebna navodila, je neobhodno potrebno, da vsaki skavtski edinici odkažete že v naprej njen delokrog, njeno območje. Pri tem je treba ševeda upoštevati zmožnosti članov, opremo edinice, njeno številčnost itd. Prav tako je treba gledati na to, da bo na vsakem mestu, kjer bo pomoč potrebna sorazmerno tej pomoči ustrezajoče število članov. Vse to je treba tudi upoštevati že pri vajah.

F.) Ker je važno, kako so naše edinice za potrebno pomoč opremljene, naj si vse edinice to opremo čim preje nabavijo in izdelajo. V tako specijalno opremo spadajo pionirske lopatice, krampiči, sečirice, nosila, plinske maske, skavtske palice, lekarne, signalne zastavice, itd. Nosila se daje izdelati iz štirih skavtskih palic - kako, vam daje navodila že preje omenjena okrožnica.

G.) Pri večjih stegih, kjer ima načelnik že z rednim delom mnogo posla, imenujte posebnega komisarja, ki bo skrbel za vse zgoraj navedene stvari. On naj bo v stalnih stikih z odbori za obrambo mesta, za evakuacijo, itd. On naj o vsem potrebnem sproti obvešča načelnika, ki ukrene vse, kar je potrebno. Komisar pa mora imeti tudi pooblastilo, na lastno pest sklicati zbor stega ali potrebno število članstva. On skrbi tudi za nabavo in pridobitev raznih priprav od oblasti in ustanov. V mestih z več kor eno ediničo, naj se komisar določi skupno.

Z zgornjim programom začnite takoj, vendar pa na skavtski način, kot ostalo redno delo, torej na sestankih, izletih, potom iger, tekmovanja itd. Navedeni program ni nič novega, saj je bistven za skavtsko vedno pripravljenost. Sodelovanje z Rdečim križem, z Unijo za zaščito dece, z odborom OZAM itd, naj bo čim tesnejše.

Skušajte pridobiti kakega zdraynika - morda že vašega člana, da vam predava o prvi pomoči (bolničarski tečaj). Če to ne gre, naj se vaši člani udeležijo takih tečajev pri Rdečem križu, gašilcih itd.

Za izvežbanje članov organizirajte še druge strokovne tečaje za panoge, ki jih na sestankih ne morejo temeljito predelati.

Za potrebno delo in vežbanje pridejo v poštev vsi člani, pri dokončni ureditvi pa je treba upoštevati sledeče: Ob nevarnosti bo bržkone vsa mladina do 16 leta evakuirana (izseljena drugam, na varnejša mesta). Zato je treba te skavte vzgajati predvsem v tem, da bodo poleg ostalega znali tudi voditi, zaposljevati in zabavati manjše skupine mladine. Kajti skoro gotovo je, da bodo pri izseljenih deci predvsem skavti vodniki manjših skupin, ali pa vsaj njihovi pomočniki. Skavti od 16 - 18 leta pa bodo uporabljeni pri pasivni obrambi mesta samega. Zato se morajo posebno ti dobro izvežbati v zgoraj navedenih stvareh. Razdeljeni bo najbrže v posebne skupine (ekipe) s specielnim delom, n. pr.: kemična, sanitetska, tehnična (odkopavanje ruševin, popraviljanje zaklonišč itd) kurirska in gasilska ekipa. Tudi tu se bodo mogli skavti kot vodje udeleževati, ali vsaj kot pomočniki vodij teh ekip.

Da se v vsem tem izvežbamo, ne zadostujeta le teoretično in praktično znanje, pač pa tudi fizična izurjenost, posebno delo pod plinsko masko. Maske dobite pri svojih občinah, ki vam jih morajo dati na razpolago za vežbe. Le obrnite se nanje. Vežbajte postopoma marše ter teke z masko, brez opreme in z opremo. Vadite tudi kolesarjenje z masko. Fizično delo z masko namreč ni takovenostavno, treba je dolgih vaj, da se privadi na pravilno dihanje. Organizirajte posebne smučarske ekipe, ki jih vadite tudi na turah z obremenitvijo.

Stegi naj se po možnosti včlanijo v Unijo za zaščito dece. Navodila Vam bo dala župna uprava ali naše uredništvo.

Ako bi našli pri oblasteh na ovire in vam ne bi hoteli dati potrebnega materiala na razpolago, se obrnite na župno upravo, ki bo pri merodajnih činiteljih pravočasno posredovala. Pri vsem tem pa ne pozabite na to, da brez discipline ne boste dosegli nič. Zato glejte, da disciplina v nobenem slučaju ne bo popustila.

POLJSKI SKAVTI V SLUŽBI DOMOVINE .

Vojni dopisnik beograjskega dnevnika "Pravda", g. Branislav Cirlić, je dne 24.10.1939, priobčil članek o poljskih skavtih, ki ga v prevodu prinašamo.

Kakor so pokazale izkušnje kratke, a surove nemško-poljske borbe v sedanji vojni, zaposlijo metode modernega bojevanja vse moči naroda. V moderni vojni je prenehala stara razdelitev ljudi v borce in neborce. Vsi so postali borci, tudi starci in žene in otroci. Na nekem proglasu, ki je bil par dni pred vojno nalepljen po varšavskih ulicah, je bilo rečeno sledeče: "Vsak moški in vsaka ženska je v slučaju vojne potrebe vojščak domovine!" Vojni dnevi, ki so kmalu za tem nastopili, so jasno pokazali, koliko je v tem resnice. Rad bi na tem mestu v prvi vrsti pokazal na vlogo prostovoljnih organizacij, posebno skavtov in Rdečega križa, ki postane v vojni mnogo večja, mnogo važnejša, kot si pa to običajno predstavljamo. Danes, ko pravzaprav ni nobene prave fronte, je skrb za neborce se civilno prebivalstvo izredne važnosti, poleg tega je pa tudi vloga tega neborčega se prebivalstva velikega pomena. S svojim delom, s svojo pomočjo mora vojski omogočiti, da se bori. To pa stori v glavnem s tem, da si s svojimi organizacijami pomaga samo. Redna vojska je zaposlena v prvi vrsti pri popolnoma vojnih akcijah. Vsled tega je velike važnosti, da civilno prebivalstvo omogoča svojim organizacijam, da takoj v slučaju potrebe morejo začeti z delom na polju zdravstvene in higijenske službe, z delom pri socijalni in prvi pomoči. Na Poljskem je obstojalo več takih organizacij, vendar pa so se s svojim uspešnim delom med vojno posebno izkazale organizacije skavtov, Rdečega in Belega križa.

Beli križ je organizacija, ki v mirnem času skrbi za širjenje prosvete med nepismenimi vojaki, in ki sploh skrbi za kulturo med vojaki. V slučaju vojne pa skrbi sama ali v zvezi z drugimi organizacijami kakorkoli za pomoč vojakom, ki se bore.

Vsem je tudi poznana vloga Rdečega križa, ki si je po vsem svetu, in tudi na Poljskem, postavil kot nalogo, pomagati vojsštvu v vojni, ter civilnemu prebivalstvu v vojni in miru.

Vendar pa so najbolj sijajno vršile svojo nalogo v času najnovejše vojne na Poljskem baš skavtske edinice. K temu je mnogo pripomoglo dejstvo, da so se že v mirnem času mnogo pripravljali za pomoč bližnjemu in za prvo pomoč. Mnogo je pripomoglo k temu uspehu tudi zavestno vzgajanje mladine v to smer. Skavtski sistem strumne discipline je posebno važen moment, ki je pri delu z dečki odločilnega pomena, kajti trenotki, ko je bilo treba pomagati so bili čisto izredno težki.

Skavtsko usposabljanje dečkov za samostojno akcijo in razdelitev na majhne edinice kot so to vodi, se je pokazalo kot izredno koristno. Bilo je sicer mnogo ljudi, ki so hoteli pomagati, toda samo organizirana pomoč je imela pomen. Sistem skavtskih spretnosti, ki izobrazujejo skavte v gotovih rokodelstvih in veščinah, je omogočil skavtom, da so že pred vojno stopili v akcijo. V dnevih, ko je bil promet močno omejen in ko je dosegla štednja bencina in nafte svoj višek, so vođi kolesarjev vršili prenašanje vesti, naredb, navodil in podobno.

Se pred izbruhom sovražnosti, so skavti v veliki meri prevzeli prenašanje pošte in splošno pomoč na poštah: bili so usposobljeni za morze, in v poštni delovni tehniki.

Na kolodvorih so organizirali pomoč mobiliziranim vojakom, oskrbovali so jih z vodo, toplo hrano, časopisi in cigaretami. Mnogo in mnogo tisočev cigaret so skavti zbrali ali kupili za zbrane prispevke. Zbirali so tudi prečitane časopise in jih delili vojakom. Posebno uspešno je bilo skavtsko organiziranje kuhinj na kolodvorih. Pri tem poslu so se čisto tudi družili z Rdečim križem.

Na najnevarnejših mestih so skavti hrabro vršili svojo dolžnost.

Nikdar ne bom na to pozabil: Iz Varšave smo kar na hitro odšli brez potrebne hrane in nepripravljeni na to, kar nas je čakalo. Ves dan smo preživeli brez hrane, le nekaj kruha smo dobili od kmetov na neki majhni postaji. Proti večeru pa, mislim, da je to bilo na postaji Vlodava, na kateri smo se ustavili, smo naleteli na skavtske kuhinje. Dobili smo takoj topel

čaj, kavo, kruh in krenovke. Pri teh kuhinjah so bili skavti preko vsega dneva in vse noči izpostavljeni življenjski nevarnosti, ker so bile prav postaje eden od glavnih ciljev bombardiranja. Bili so ustrezljivi in dobri. Vse smo dobili brezplačno ali za majhno prostovoljno plačilo, s katerim so nakupili zopet hrane za one, ki pridejo za nami. Seveda smo bili pripravljene, da damo tudi stotak za čašico toplega čaja ali kave. Tedaj je bilo vsem ljudem žal, da niso že preje izdatnejše podpirali skavte in Rdeči križ.

Po sistemu organizirane pasivne obrambe je imelo vsakih par hiš ali vsak blok v mestu svojo postajo za prvo pomoč. Te postaje so bile polne skavtov, ki so se itak že preje vedno pripravljali za prvo pomoč. Tako je bilo n.pr. v Kšemjencu, nedaleč od stare ruske meje. Mirno, idilično mestece je bilo vsled bombardiranja deloma močno porušeno. Na vseh koncih in krajih so se dvigali oblaki dima in zublji ognja gorečih hiš. Ljudje so se vsled bombardiranja skrili, kamor so hitro vedeli in znali in po bombardiranju se še dolgo niso upali na plano. Edino skavti z nosili so hiteli na kraje nesreč, pobirali ranjence, odkopavali ruševine in reševali zasule. Takrat se je prav očitno izkazalo dejstvo, da je hitra pomoč, dvojna pomoč. Rdeči križ je dal instrumente in material, skavti pa so dajali svoje znanje, poštvovalnost in svojo dobro voljo.

Tedaj sem si misli, pa tudi drugi: zakaj ljudje pravočasno ne zapadejo kaj je potrebno in koristno? Pravočasno razumevanje in podpora omogoča v celoti izvrševanje nalog tistim, ki so si s svojo dobro voljo postavili kot enega glavnih ciljev, pomagati bližnjemu v vojni in v miru.

Miroslav Zor:

V O D

/Pogreške, ki jih delamo/

Danes živimo v dobi, ko javnost skavtsko organizacijo čedalje bolj potrebuje in upošteva. To občutimo posebno v mestih, n.pr. v Ljubljani, ko imamo vsak hip kak javen nastop. Zdaj nas rabijo kot pomoč pri samaritanski službi na kakem kongresu, zdaj moramo stopiti v akcijo kot reditelji - samaritani ob sprevedu, pa zopet moramo nastopiti z večjo ali manjšo četo pri raznih sprejemih, odkritjih spomenikov, otrvoritvah velesejmov. V zadnjem času nas kličejo posebno k številnim vajam na letalske alarme, za evakuacijo, za plinske napade itd. Poleg tega pa imamo že mnoge stegove in četrte zbornice in lastne potrebe. Včasih kar do sape ne moremo.

To se mi zdi povsem prav in v redu. Če le kake organizacije, tedaj je dolžnost naše organizacije, da služi človeštvu, saj nam bo službo nalagala naša obljuba in naše geslo. Vendar pa se mi zdi, da pri tem nekaj grešimo, kar more prinesiti skavtizmu neprecenljivo škodo in zavzeti pravilen razvoj skavtizma za dolgo dobo, tako dolgo, dokler se zopet ne ovestimo.

Katera nevarnost nam preti? Tiče se le notranje organizacije, vendar pa prav bistva celega skavtskega dela. Bistvo in metoda skavtskega dela je vodni sistem. Prednost, ki jo ima skavtska vzgoja pred vsemi ostalimi načini, leži baš v vodnem sistemu. To je tista velika sila, ki se je skavtizem poslužuje že od vsega početka, to je tista čarobna moč, ki je skavtizem postavila za velik korak pred vse ostale vzgojne sisteme in ki, je še danes ni storila nobena druga vzgojna metoda, čeprav se podzavestno vse pehajo za njim. To je tista genijalna zamisel, velikega ustanovitelja skavtizma, ki je premagala vse ovire in v hipu osvojila mladino, katera se je v skavtizmu prvokrat znašla pred dejstvom, da se sama vzgaja, da se zavestno vzgaja, da stoji z odprtimi očmi pred tem presenetljivim dejstvom. Vodni sistem, je tisti sistem s katerim skavtizem stoji in pade. Brez vodnega sistema ni skavtizma. Skavtska organizacija bi postala prav navadno društvo, prav običajno mladinsko društvo z vsem dolgočasjem in z vsemi neuspehi.

Vsi se žavedamo tega dejstva, vsi to priigujemo, glavni predmet naših tečajev je vodni sistem. In vendar se ga tako bore malo poslužujemo v našem delu. Morda je to le moj osebni občutek, vendar se mi zdi, da baš te strani preti skavtizmu velika nevarnost. Izhajajoč iz dejstva, da se mora vse skavtsko delo, če je skavtsko, vršiti s pomočjo vodnega sistema, si oglejmo, kje

se pri našem delu ta sistem pojavlja in kje ne.

Bistvo vodnega sistema je organizacija po vodih, je organiziran vod kot enota, kot celota, kot prirodna edinica, kot osnovna celica, za izživljanje mladine. Izven organizacije se tvorijo take celice za mladino na dvorišču, na cesti, šolskem razredu, na široko pogledano pa sploh v življenju pri mladini in starih ter pri obeh spolih. To je "ožji prijateljski krog", ki se vedno shaja k zabavi, k veselju in k resnemu delu, to je "kampa" - "tolpa" - "banda" - "krčelo" - to je "zaključena družba" - to je tudi "stalno omizje" v gostilni. Ta prirodna edinica, ta zajednica, a do potankosti organizirana, to je skavtski vod. Bašv organiziranosti voda leži velika moč vodnega sistema.

Kje se torej vod kot celota pojavlja v skavtskem življenju? Predvsem na rednih tedenskih vodovih sestankih, potem na izletih, vendar pa se tu vod še prav močno zrahlja s tem, da se vodovega izleta - če sploh kot tak velja - ne udeležijo člani voda vsi brez izjeme, razen tega pa se ga udeležujejo tudi člani drugih vodov, morda celo člani drugih čet ali celo drugega stega.

Pri tem vod ni več sam zase, člani voda niso več sami med seboj in celotnost, strnjjenost voda trpi. Dalje se morda vod kot celota pojavlja še na četnih sestankih (včasih morda celo na stegovih), ko vodnik dela statistiko prisotnih in odsotnih - drugje pa menda nikjer več. Pri vseh ostalih prilikah, in teh je še nešteto, nastopajo skavti kot vsako drugo prav navadno društvo, se postavijo na nivo ostalih društev, ki nimajo tako močnega in uspešnega orodja v svojih rokah, kot ga imajo skavti v svojem vodnem sistemu. To je morda eden izmed vzrokov, zakaj skavtizem nima takega uspeha, kot bi ga mogel imeti in zakaj skavtska disciplina ali boljše rečeno, samodisciplina peša, oziroma je sploh ni mogoče v resnici vzpostaviti! Člani, ki se čutijo na organizacijo privezane samo potomčete in stega, ne pa tudi potom voda, so vedno bolj narahlo privezani na skavtizem in na svoj steg ter občutijo vsako novo uredbo, vsako novo štev, tudi samo neugodnost dvojno težko. To pa samo radi pomanjkanja pravih vezi, prave obzirnosti do svojih sobratov, pravega "vkup držanja", pravega ponosa na dosežene uspehe in na častno tradicijo v svojemvodu. Kaj pomagajo lepi načrti za delo, storjeni na vodovih sestankih, če se pa vod kot tak ne more uveljaviti in postaviti častno niti na četnih ali stegovih sestankih, kaj šele v javnem življenju. Težnja vsakega voda mora biti, da se njegovi člani ne izkažejo samo kot skavti v splošnem, ampak kot člani tega in tega voda tudi, ki je že toliko in toliko storil, ki ima tako in tako disciplino, in ki je zato zmožen tudi to in to storiti, morda bolje, kot vsi ostali. Take težnje se pri obstoječi praksi danes nikakor ne morejo pojavljati in zato postajajo vodi vedno bolj samo zunanja oblika, administrativna pomoč, lupina, ne pa jedro vsega, kar obstoji pri skavtih.

Morda je temu škodljivemu pojavu kriva javnost sama, ki v nepoznanju skavtskih delovnih metod, se reče vodnega sistema, zahteva udejstvovanja in pomoč posameznikov-skavtov, čeprav združenih v večje oddelke, slično kot od članov drugih društev. Morda! Prav gotovo pa leži krivda v nas samih, v naših vodjih in načelnikih, v naših zastopnikih v javnosti, ki gladko akceptirajo to javno mnenje in govore le o skavtih, ne pa o skavtskih vodih. Edino na ta način je možno, da (n.pr. vsi vsesvetški akciji v Ljubljani, ali pri raznih ekipah za reševalno službo, ob prilikah zračnih napadov) sodelujejo na enem kraju posamezni člani raznih vodov, čet in celo stegov, prav zato pa je tudi možno, da marsikje tak skavtski nastop ne izpade v zadovoljstvo nadrejenih. Nič čudnega! Saj vendar manjka glavne vezi, ki druži človeka na človeka, saj manjka čuta poštvrtovalnosti in odgovornosti do tovarišev, saj manjka pri tem, po skavtsko povedano, vodnega duha. Kajti samo splošna zavest, da smo skavti, še pri mlajših članih, pa tudi pri večini starejših vse premajhna sila, da bi se ji tako kot bi bilo potrebno podredil lastni jaz z vsemi svojimi slabostmi in željami. Edino na ta način pa je tudi možno, da naši vodniki, ki jih smatramo za najodlačilnejši faktor v skavtski vzgoji, izgubljajo na vrednosti, izgubljajo na avtoriteti in izgubljajo - in to je posebno tragično - zaupanje sami vase, zaupanje v svojo zmožnost in potrebnost. Zato so tudi tako redki dobri vodniki, dobri vodi, in če gremo do skrajnosti, tudi dobri skavti.

Splošen pojav današnjega časa je, da društveno življenje peša. Ako se pozanimamo po vzrokih, pridemo do zaključka, da zato, ker se je spričo nevarnih časov, ko mora vsakdo napeti vse svoje sile predvsem zato, da sebe obdrži na površju, da rešuje sebe in pomaga svoji družini, torej najožji svoji okolici, da ne pridejo pod ponorelo kolo sedanjosti, da se je zato silno povečala sebičnost in vse, kar je z njo v zvezi. Za delo in žrtvovanje v društvu, ki je širši pojem, ki je širok krog mnogih ljudi, na katerih nimamo posebnega interesa, nam zmanjkuje časa in sil, pa tudi dobre volje. To moramo ohraniti le za najožji krog, v katerem živimo in s katerim smo tesno povezani kot družabno bitje. To so pravi vzroki propadanja društev. In to občuti tudi naša skavtska organizacija. Šli pa bomo prav gotovo za ostalimi društvi, če se ne bomo osvestili in več pozornosti posvetili odrešilnemu bistvu skavtizma, vodnemu sistemu. Vod je za mladega človeka, ko nima še odgovornega mesta v domači družini, tisti ožji krog, v katerem se more izživljati z vsemi svojimi lastnostmi kot družabno bitje, vod je za skavta tista družba, kateri se podreja, kateri žrtvuje, na katero drži, na katero je ponosen. Zato mu voda ne smemo vzeti, če ga hočemo za skavtizem ohraniti. Tega se moramo vedno zavedati in po tem se moramo povsod ravnati. Tudi takrat, ko v javnosti nastopamo.

Zato moramo težišče vsega našega organizatornega dela vložiti v delo za vod in za vodnika. Varovati se moramo vseh prilik, ko se vod razdira. Takih prilik je sicer premnogo, vendar se jim moremo z lahkoto ogniti, oziroma jih moremo prav lahko tako prilagoditi, da bodo vodu in vodnemu sistemu koristili. Kako?

Vodovi sestanki naj se v redu dalje vrše kot doslej. Vodovih izletov naj se udeležuje čim več vodovih članov in samo vodovi člani, brez raznih gostov. Čeprav so še tako dobrodošli. Izjemo morda tvori kak instruktör, n. pr. četovodja ali kdo drugi. Vendar pa mora biti ta ločen od skupnega vodovega dela na izletu. Ne sme vstopati z vodo v isti zbor, v isto formacijo. Člani voda morajo čutiti, da gost ni član voda, da pripada drugemu vodu ali drugi edinici, z drugačno tradicijo. Četni zbor naj se vrši vedno kot skupina vodovih zborov, nikdar pa z razbitimi vodi "po velikosti" itd. Vsak vod naj stoji zase v predpisani formaciji, ločeno od drugih vodov. Napačno je nazarje, da je četa razdeljena na vode. To ni res, pač pa je resnica, da je četa sestavljena iz vodov. Najprej so bili vodi, potem šele je nastala četa. Četa je nekaka zveža vodov. Zato vodov ne smemo razbijati v korist lepše oblike četnega zbora. Posamezni člani morajo na četnem zboru videti, koliko šteje njihov vod, koliko je vreden, kakšno disciplino, kakšen nastop ima. V primeri z drugimi. Le v takem primerjanju bo zrastle zaupanje v svoj vod, ali pa bo storjen sklep, da mora vod postati boljši. Pri današnji praksi, ko stoji četa z razbitimi vodi v zboru po velikosti, je vsako tako primerjanje tako nemogoče, kot na vodovih sestankih ali izletih. Kakor mora biti vsak vod združen in zase postrojen, tako mora imeti tudi vsak vod, kadar nastopa kot celota, pri sebi svojo zastavico. Ker mora vedno kot celota nastopati, mora imeti tudi vedno svojo zastavico s seboj. Kakor na četnem sestanku, naj bodo vodi vedno ločeni na četnih izletih, tu je še mnogo več prilik, da se vod izkaže ali da se primerja z drugimi. Še važnejša prilika za to je stegov sestanek ali sestanek večih stegov. Veliko grešimo tudi v različnih sprevedih, ko nastopamo strnjeno, oziroma pomešano brez formiranih vodov. Skavtov nas ni nikdar toliko, da bi mogli nastopati v velikih masah kot n. pr. ognjegasci, sokoli, slovenski fantje itd. Zato je bolje, da nastopamo vedno z razločno vidnimi vodi. To zahteva že tudi priroda skavtskih let sama. Ako koraka četa strnjeno, razvrščena "po velikosti", tedaj so spredaj 15-16-17 letni fantje, zadaj pa 11-12 letniki. Kako naj vsi ti korakajo z istim korakom? Praksa je vedno pokazala, da tega ni mogoče doseči. Lahko to dosežejo ognjegasci in sokoli, ki imajo v istih oddelkih samo odrasle ljudi, nikdar pa tega ne moremo doseči mi, skavti. Vendar pa bo to samo mimogrede. Hotel sem le pokazati tudi s te strani, da je bolje, če tudi v večjih povorkah nastopajo skavti ločeni po vodih.

Nad vse važno za uspeh akcije same, še bolj pa za učvrstitev vodnega in s tem tudi skavtskega duha pa je nastop skavtov po vodih, pri raznih zborih, reševalnih vajah, paradah, rediteljstvih itd., ki jih je v sedanjem času čedalje več. Ali ne bi bilo bolje, če bi se reklo, da opravlja službo n. pr. pri ljubljanski vsesvetki akciji na tem pokopališču ta vod, na onem oni vod itd? Če zbor sam na zbirališču bi pokazal lepši uspeh, če bi vodi nastopali ločeno, kajti vsak bi se bal, da bi se njegov vod slabo odrezal, da bi jih

bilo pre malo v zboru itd, pa bi se potrudil, da bi tudi sam prišel. Kakor čitamo na drugem mestu tega lista, se je pri skavtski pomožni službi izkazalo kot zelo praktično ravno dejstvo, da so bili skavti razdeljeni oz. da so delali po vodih. Saj to tudi je povsem naravno. Člani enega in istega voda so navajeni drug na drugega, vedo koliko in kaj vsakdo od njih zmore, pa zato mnogo lažje, uspešneje in hitreje stopijo v akcijo. Koliko pa enotnost in združenost voda v takih kastopih koristi vodu in njegovu duhu samemu, se niti ne da približno popisati.

Seveda se vse to ne bo dalo takoj v polni meri izvesti. Treba bo delati in navajati vode postopoma k pravilnejšemu pojmovanju vodnega sistema, vendar pa s tem ni rečeno, da tega sploh ni treba, ker je morda že prepozno. Bolje kedaj kot nikdar! Zato povdarjam h koncu še enkrat, da leži morda rešitev našega skavtizma baš v povratku k boljšemu in prvotnemu razumevanju vodnega sistema.

Guzej Gustav - Črni Mustang:

NEKAJ O NAŠIH IZPITIH

Glavni del skavtskega programa tvorijo izpiti. Čeprav je s pravilniki vsaj v obrisih določeno znanje, ki je potrebno za gotovo kvalifikacijo, je vprašanje izpita kot takega odvisno od tolmačenja posameznika, ki prihaja v oatenkih še bolj v poštev.

Pred leti, ko je bil skavtizem pri nas še v povojih, je bilo glede izpitov drugače kot je danes. Dane so bile zahteve, kandidat pa si je moral iskati snov po raznih knjigah, skavtskih glasnikih itd. Čeprav tudi danes skavtska literatura ni obilna, vendar imamo skoraj že za vsako snov priročnike tako, da ni treba kandidatu nič drugega, kot vzeti v roke priročnik in že ima vse pred seboj. Če pa premočimo strokovno znanje skavta nekdaž in danes, tedaj z žalostjo ugotovimo, da izpit ni več to kar je bil nekdaž, da ni več dokaz nekega znanja, še manj pa samostojnosti, temveč, da je pojmovanje neke dosežene stopnje na "ravni" skavtski poti. Z nekaterih strani se čuje da so izpiti pri nas vse pretežki, da mora biti polaganje vse bolj svobodno in da je izpraševanje vse preveč šolsko. To naziranje so prinesli k nam skavti iz tujine. Zdi se mi, da se pri nas vse preveč greši v tem, da se premalo upoštevajo krajevne oz. narodnostne prilike in da se vedno pozablja, da smo Jugoslovani in ne Angleži in da to, kar je možno za angleške prilike ni vedno primerno za naše.

Izpiti so jeli polagoma izgubljati na svoji vrednosti, njih avtoriteta pada, k izpitu se prijavljajo kandidati, ki so pičlo snov priročnika kar na hitro "pogoltali" in jim večinoma znanje odnese že prva sapa. Potrdi pa se jim izpit "kar po domače", brez "dolgotrajnega" izpraševanja, včasih celo kar mimogrede n. pr. spretnost Pionirja med potjo v vlaku ali pa kar za zeleno mizo, dve skici vhoda v taborišča, kandidatu se verjame, da snov obvlada, novo-pečeni veščak Pionir je tu. S tem pa so se pojavili tkzv. "lovci na izpite", ki jim je izpit le možnost za nošnjo oznake, znanje, pa jim je deseta briga.

Pristaši "angleške" metode pravijo, da marsikoga odbije od skavtizma križeva pot, ki je zvezana z izpiti in po njih mnenju, bi bilo z olajšanjem izpitnih postopkov dan prvi temelj za večji dotok članstva. Morda bi se s tem res številčno stanje dvignilo, toda le s pomočjo tistih, ki stojijo sedaj organizaciji ob strani, ker jim ni do resnega dela. Popolnoma napačno pa je naziranje, da se naj na račun kvalitete dvigne kvantiteta organizacije. To je možno pri navadnem društvu, nikdar pa ne pri skavtski organizaciji, ki hoče popolnega človeka. Nič nam ne koristi, če imamo na papirju, da je toliko in toliko tretjih-, drugih- in prvihredašev, če so pa vse le puhle številke, ki nimajo s kvalitetenim nivojem nikake zveze.

Da se onemogočijo takšni lovci na izpite, je potrebno predvsem
1. da poskrbi za strokovno znanje kandidata vodja oz. vodnik, /ne priročnik/
2. da se izpraševanje izpitov vrši strogo, da se vsako točko podrobno obdelava, ker le na ta način se ugotovi kaj izpraševanec vse obvlada in se mu potem s primerno razlago dotične vrzeli zamaši. Seveda to strogo izpraševanje

ni mišljeno v pozici učitelja in učenca, ampak v obliki bratskega razgovora.

Skavtski izpiti niso šolsko izpraševanje, niso pa tudi predavanja, na katerih kandidat s poslušanjem doseže gotovo kvalifikacijo. Potem zasluži kvečjemu potrdilo, da je poslušal predavanje o tej in tej temi, ne pa, da je zadostil pravilniku za ta in ta izpit.

Večkrat se zgodi, da pride k izpitu skavt slabo pripravljen in izpraševalec stoji pred težko odločitvijo ali naj izprašane "vrže" ali mu izda nezasluženo potrdilo. Nekateri pravijo, da je največja napaka, če se kandidata "vrže", češ da se mu s tem ubije vse veselje do dela in da je boljše, ako se mu tudi v takem slučaju izpit potrdi. Res je, da je včasih potrebno bolj milo tolmačiti izpitne zahteve, toda ne vedno! Predvsem prihajajo nepripravljeni k izpitu tisti, ki vidijo ves smisel izpita v nošnji oznake, in ki žal vse preveč računajo s tolmačenjem, da skavtski izpit ni šolsko izpraševanje. S takimi pa izpraševalec ne bi smel imeti usmiljenja, moral bi jih brez nadaljnega odkloniti.

Večkrat se je že pojavila na konferencah zahteva, iz naših vrst iztrebiti ves plevel in članstvo idejno še bolj poglobiti. Težka doba, v katero smo pahnjeni, pa skavtom še posebej stavi velike naloge, ki jih bomo mogli izvesti samo tedaj, če bomo res strokovno dobro izvežbani, če bomo dvignili kvaliteto izpitov res na dostojno nekdanjo višino.

Naziv "skavt" mora biti legitimacija človeka, ki se v vsakem položaju znajde, ki je zmožen samostojno misliti in nastopati in ki ga ima vsakdo pravico vedno poklicati na pomoč, računajoč na njegovo strokovno usposobljenost^x. Zato naj bo naš cilj članstvo čimbolj strokovno izobraziti. Prepričan sem, da bo s strogostjo pri izpraševanju izpitov velik del te naloge zadovoljivo rešen in da bo to granitni temelj za lepšo bodočnost naših edinic in organizacijo vobče.

Črni Mrav:

B E S E D A O P R I R O Č N I K I H

Ni še dolgo tega, ko sem na nekem sestanku opazoval, kako so predelavali snov za III. red. Vodnik je imel pred seboj odprt priročnik za III. red in je čital glasno odstavek za odstavkom, skavti pa so ga poslušali. Koncem vsake točke je vodnik naročil, da morajo to znati do prihodnjega sestanka.

Pravtako še ni dolgo tega - bilo je že po letošnjih taborenjih, ko mi je neki oče vpričo svoje niti ne 15letne hčerke s ponosom pravil, kako se je njegova hčerka v dveh mesecih naučila za II. red na podlagi obstoječega priročnika.

Tudi to se mi je že pripetilo, da je prišel kandidat k izpitu za ta ali oni red s priročnikom v roki.

Še to sem nekoč nekje čital, da je bil včasih, ko nismo še imeli nič priročnikov, skavtizem precej boljši kot pa danes, ko jih imamo toliko.

Se mnogo podobnih opazovanj in opomb je bilo, toliko, da sem začel o tem resno razmišljati. Priročniki in njih uporaba tvorijo vsekakor važen problem v skavtskem življenju. Tako važen, da ga je treba vsestransko osvetliti, preden izrečemo dokončno sodbo.

Kaj so naši priročniki? Ali so to sploh priročniki, kot so to drugi, ki predstavljajo nekako zbirko gradiva? Ali so to morda učne knjige, kot jih imamo po šolah? In kakšen namen imajo ti priročniki? Ali takega, kot nam ga gornji primer prikazujejo? Ali so namenjeni članom, da se iz njih uče, kot iz šolskih knjig, ali pa vodnikom, da dobe v njih gradivo za delo na sestankih? Sodeč po ustroju obstoječih priročnikov in po slogu, v katerem so pisani, niso namenjeni nobeni članom samim, niti samo vodnikom. Komu pa so torej namenjeni? Ali morda obstoja še kak tretji način uporabe? Skoro ga ne najdem, ali pa morda le? Zdi se mi, da je le še en način, morda ta, da služijo priročniki

x

To je zahteva, ki si naj jo vsak član naše organizacije zapiše v svoje ročno knjižico, ki se naj blesti z velikimi črkami napisana na steni vsakega skavtskega doma in ki naj večno kljuje v naših srcih ter nas vzbudja k vedno večjim naporom za doseg našega ideala.

Op. uredništva.

za ponavljanje na sestanku predelane snovi doma. Vendar pa tudi to precej diši po šolskih knjigah in njihovi uporabi. Saj tudi profesor v šoli snov razlaga, dijak se je pa doma iz knjige nauče. To je vsekakor precej nesimpatična uporaba. In vendar, čemu naj nam služijo? Za tako uporabo kot šolske knjige vsekakor ne, saj v modernih šolah stare šolske knjige zopet odpravljajo, pa naj bi mi, ki smo tako zelo ponosni na našo najmodernejšo vzgojo, uporabljali zastarele metode? Ne, tega ne smemo storiti!

Cemu pa naj torej služijo priročniki? Mnenja so tukaj gotovo daljena, in treba bi bilo, da se vsa ta različna mnenja objavijo in objasnijo. Moje mnenje je to, da so priročniki za redne izpite potrebni le za uporabo vodnikom, pa tudi drugim resnejšim članom, ki se pripravljajo za delo na vodovem sestanku. Ako pa so samo za tako uporabo, tedaj morajo biti povsem drugačni od dosedanjih. Potem morajo biti res priročniki, v katerih je nakopičeno mnogo snovi, v katerih je s kratkimi besedami veliko povedano. Priročnik mora služiti vodniku za osvežitev znanja, ki ga že ima in mu dati s svojimi mnogobrojnimi nasveti novih idej za uspešno delo na sestanku.

Da postane nekdo skavt III., II. ali I. reda, mora to dokazati s tem, da položi izpit, to je, da pokaže gotovo znanje in obvladanje skavtskih spretnosti in znanosti. V zahtevah za izpite je označena količina znanja, ki ga mora kandidat posedati s kratkimi napovednimi besedami. Od kandidatovega zanimanja za skavtizem je odvisna, koliko bo obseg teh napovednih besed izpitnih točk raztegnil ali skrčil. Ko si bo poiskal primerne literature za posamezne točke (če bo delal tudi sam doma), bo poslušal vodnikove besede na sestanku, ko bo vse to poiskoval sam in na vodovem izletu ali celo na taborjenju, se bo nehoti poglobil v posamezne skavtske znanosti preko za izpit določene mere. In tako je edino pravilno. Zanimanje za tisto točko izpita mora še naprej šegati. Ko se kandidat pripravlja za III. red, mora viden pred seboj še II. red in celo I. red, ko se vadi v pionirstvu za I. red, mora imeti v sebi že željo, pa tudi vse potrebno osnove za spretnost pionirstva itd. Vse to je prav mogoče na podlagi kratko označenih točk za izpite. Te točke so polne vsebine, ker vzbujajo slutnje v prijetnem znanju, ter želje po pridobivanju tega znanja.

Povsem druga stvar pa je s priročniki za izpite, kakor jih imamo danes v rabi. Tu je manj ali bolj obširna razlaga posameznih točk, je podatno bolj ali manj obširno gradivo za znanje. Vendar pa je to gradivo omejeno točno tako, kot si to predstavlja pisec razlage. Na koncu je pika. Do sem in nič več, to zadostuje. Velika obširnost razlage - ne velik obseg točke - vzbuja navidezno mnenje, da je s tem že zaključen obseg znanja, da ni treba nič več vedeti, da popolnoma zadostuje samo toliko. To je zelo dobrodošlo tistim, ki se jim gre samo za položitev izpita, ne pa znanja. In takih je precej. Zato mislim, da ta način, kakor naši priročniki znanje podajajo, ni baš posrečen.

Če pogledam nazaj v svoja prva skavtska leta, ko sem se že sam pripravljaj na skavtske izpite, se spominjam, da sem se pri učenju šestih vozlov za tretji red, naučil že preko dvajset različnih vozlov, ker sem se vozlov učil pač tam kjer jih uporabljajo: pri tapetniku, prodajalcu, tesarju pri ženjici, tkalcu, ribiču itd. In ko mi je vodnik pokazal nekaj praktičnih potnih in dopisnih znakov, sem jih kmalu zbral toliko, da sem se samo z njihovo pomočjo dopisoval s prijatelji. Ko sem se učil signalizacije za II. red sem tekom 14 dni zbral 4 ali 5 sistemov, kako se morsejevega alfabeta najlažje naučim in sem kaj kmalu brez tuje pomoči spoznal, da se semafor da prilagoditi na vsako abecedo in da je zato kaj malo verjetno, da bi imel "mednarodni" semafor kakšno vrednost. Tako sem se poglobljal prav do dna skavtskih znanosti še pred položitvijo III. redom, samo zato, ker me ni motil noben priročnik današnjega kova, ki je le slepilo, le pesek v oči. Tistim, ki žele po skavtski poti naprej, ki pa je dobrodošel izgovor onim, katerim je le za izpit, ne pa tudi za znanje.

Po mojem mnenju so današnji priročniki za redne skavtske izpite brez prave vrednosti in tvorijo celo nevarno orodje v nevedskih rokah novince ali slabega vodnika. Brez vrednosti so zato, ker od vsake skavtske znanosti podajajo le majhen drobec in ker so vsi ti drobci nanizani drug za drugim v isti publikaciji.

Da se ne bom dolgo izgubljal v besedah, hočem kar točno označiti, kako si predstavljam dobre priročnike. Ločim jih v dve skupini, kakor so še tudi sedaj razdeljeni in sicer v

priročnike za redne izpito (III., II., I. red, izpit za vodje, načelniki itd) in v
priročnike za posamezne skavtske znanosti (n. pr. topografijo, pionirstvo, redovne vaje, za kroj in opremo itd)

Priročniki za redne izpito naj bodo le nekakšna didaktična pomoč vodnikom. Predpostaviti moramo, da vodnik snov že obvlada, vsekakor obvlada v večji meri, kot je za izpit, za katerega svoje skavte pripravlja, potrebno. Zato naj bo v teh priročnikih vsaka točka bolj obširno označena kot je v pravilniku, nekako tako kot so razčlenjene zahteve za I. red v drugi številki. Vodje ali pa tako, kot so v šestem poglavju [vodna obuka] "Priročnika za skavtske vodnike" opisane točke za vse tri redne izvidniške izpito. Obširni razčlenitvi naj sledijo didaktična in metodična navodila, kako je treba to snov obdelati pri rednem skavtskem delu, sledi naj pa tudi dolga vrsta vaj in navodil za utrditev pridobljenega znanja ter za njegovo praktično uporabljanje v skavtskem življenju. Tak priročnik je le za uporabo vodnikov in jim je nujno potreben spričo dejstva, da marsikdo ne ve, kako to naj ali ono točko za izpit razloži in nauči, ne da bi stvar postala dolgočasna. Koheem vsake točke pa naj bo tudi seznam literature, ki govori o dotični znanosti in navedeni viri, kje se more znanje poglobiti.

Priročniki za posamezne skavtske znanosti PA SO POTREBNI ZA VSE skavte, ne samo za tiste, ki se aktivno pečajo z vzgojo drugih. Ti priročniki naj bodo čim izčrpnější. V primernem slogu, jasno, razločno poljudno - ne preveč znanstveno, strokovnajaško - naj bo opisana vsa potrebna snov, a vedno tako, da bo dajala možnost, poglobiti se še bolj v to stvar, da bo dajala dovolj gradiva za razmišljanje in lastno delo. Take priročnike naj vzame v roko tisti, ki se pripravlja za III., II. ali I. red, ali pa oni, ki si hoče pridobiti to ali ono spretnost. Zato je potrebno, da so v takih priročnikih navedene tudi zahteve za ta ali oni izpit, da je vsaj približno označeno, kaj mora obvladati skavt III., II. ali I. reda in veščak.

Nekaj takih priročnikov že imamo n. pr. za topografijo, redovne vaje, skavtsko opremo itd. Nekaj se jih pa še pripravlja, (pionirstvo, skavtske pesmi, ročno delo, taborjenje). Tuja literatura nam jih daje še več. Seveda ne bomo mogli za vsako točko napisati posebnega priročnika, zadostovala bo včasih tudi nekoliko obširnejša razprava, zato pa so še tem bolj potrebni priročniki I. vrste, ki nam dajejo tudi napotke, kje si poiščemo potrebno snov, kako pridemo do zaželenega znanja.

Take so torej moje misli o priročnikih, oglasite se še drugi. Zelo nujno se mi namreč zdi, da to vprašanje dokončno razčistimo, preden se lotimo novih priročnikov ali pa novih izdaj že obstoječih.

....ooooOoooo....

VPRAŠANJA JEZIKOSLOVCEM ...

Kako se pravilno piše: Ali Beli Bober, Sinji Orel, Sivi Volk, Bistro Oko...
ali Beli bobor, Sinji orel, Sivi volk, Bistro oko...?

Kako se pravilno reče: Ali "Bil sem na taboru" ali "Bil sem na taborjenju"
ali "Šel sem na tabor" ali "Šel sem na taborjenje"?

Kaj so člani voda "Kragulj", ali "Kluba Uskok"?
Ali so to "Kragulji", "Uskoki"?
ali je morda potem pravilnejše "Vod Kraguljev",
"Klub Uskokov"?

NEKAJ MISLI

Miroslav Tor

Pravo življenje je gibanje, je delo.

Le v delu za dosego kakšnega cilja najdemo užitek, ne pa v cilju samem. Ko dosežemo cilj, smo razočarani, ker je delo prenehalo. Zato si moramo hitro postaviti še višji cilj.

Ali je mogoča vojna med dobro vzgojenimi ljudmi?

Mano:

PRETEKLOST, SEDANJOST, BODOČNOST

Nastanek Banovine Hrvatske postavlja na dnevni red tudi preureditev ostale države po sličnih načelih. Usodna povezanost Srbov, Hrvatov in Slovencev nujno nalaga, da našo skupno državo Jugoslavijo čuvamo in krepi-
mo kot edino zaščitničo naše neodvisnosti in svobode ter edino jamstvo na-
še narodne bodočnosti.

Tesno v zvezi s temi problemi je tudi preureditev našega društve-
nega odnosa in notranje organizacije. Nihče ne more oporekati, da je tu ce-
la vrsta vprašanj, ki zaslužijo najtemeljitejšo razpravo, in ki se ne smejo
in ne morejo prepuščati času in bodočnosti. V tej zvezi je potrebno in ko-
ristno, čuti vsako resno mišljenje in paziti na posledice vsakega ukrepa.
Kar se bo sedaj zgodilo, to bo v svojih posledicah vplivalo na celokupni ra-
voj skavtizma, v dobrem ali pa tudi v slabem smislu.

Vstrajamo na stališču, da nima nobena župa sama zase pravice, ne
pravne, ne moralne, reševati bodočo ureditev odnosov do saveza, in saveza
napram župam. Razlikovati je namreč potrebno, način skavtskih dogovorov in
sklepov od političnih izvršenih dejstev.

Problem nastaja pri vprašanju izolacije. Savska in Primorska žu-
pa sta že likvidirali in se reorganizirali kot jima to baje narekujejo
sedanje politične prilike. Mi jim tega ne osporavamo. Toda globoko smo разо-
čarani nad načinom, kako se je to izvedlo, kako se rešujejo življenjska vpra-
šanja našega skavtizma. Mar nismo vsi skavti? Taka izolacija žup je neskvat-
ska, pa čeprav je reorganizacija življenjska nujnost.

Preden preidem na obravnavo tega dogodka, moram najprej razčleniti
nekatera vprašanja, ki nam morajo biti vsem jasna za razumevanje nadaljnjega
izvajanja.

Čim dalje česče se čuje tudi pri nas - kadar je beseda o preure-
ditvi - beseda centralizem in decentralizacija. Ne osporavam tega, da je
trenutno stanje v savežu skladno s prvim pojmom in da je treba drugega iz-
vesti. To vsekakor drži. Toda v vidu je treba imeti, da je neobhodna nujnost
za vsako začetno delo, ki naj izpade enotno in organizirano, da se izvede,
lahko se reče, centralistično. To je neobhodno potrebno v vsaki organizaci-
ji, ki je šele v razvoju. Čim pa so enkrat edinice, odn. nižji organi toliko
usposobljeni in že vzgojeni, da jim ni potrebno stalnega nadzorstva za vsak
njihov korak, potem se šele more izvesti decentralizacija. Zato ni umestno,
da se postavljamo na stališča proti centralizaciji radi besede same ali
radi neprijetnih obveznosti do centrale. Stremljenje za decentralizacijo
opravičuje samo naša zrelost, da moremo že tudi sami živeti po izvestnih
predpisih in da nam v teh slučajih ni več potrebno nadzorstvo centrale.
Tako se je tudi naš savez razvijal. Prvotna pravila - ki do danes še niso
bilabizmenjana - so sestavljena s centralističnega stališča. To je bilo tu-
di neobhodno potrebno, ker je bilo potrebno najprej vzgojiti dobre podreje-
ne organe. No, danes so župe že toliko zrele, da se lahko z mirno vestjo iz-
vede decentralizacija. In če si ogledamo pravila župe, bomo prav tako vi-
deli, da je tudi župa centralistični organ. O tem dovolj jasno priča dejstvo,
da morajo edinice za vsako večjo prireditev imeti dovoljenje župne uprave.
Čim pa bodo enkrat vse edinice v župi toliko "vzgojene" kot so to že n.pr.
ljubljski stegi, potem bo lahko župna uprava to svojo odredbo ukinila,
ker bo vedela, da se bo vse izvedlo v skavtskem duhu in v pravilno repre-
zentanco organizacije. Takrat se bo mogla izvršiti tudi decentralizacija
žup. In ko bodo enkrat čete, kola, krđela in roji, popolnoma "vzgojeni", potem
se bo mogla izvršiti še decentralizacija stegov. - Kot rečemo ni centra-
lizem odvišen in nobeno prekletstvo, le naša lastna zrelost ga napravi-
la odvišnega, neaktualnega.

Druga stvar je savez. Slišijo se glasovi, da se bodo potem, ko bo
imela vsaka banovina svoj lasten "savez" ali po naše "zvezo", te zveze
lahko vse bolj razvijale. Vse te vprašam, v katerih slučajih je bil enoten
savez ovira razmahu posameznih edinic? Naša odgovornost, da očuvamo pravi
skavtizem, nam nalaga dolžnost, da tvorimo vsi skavti na teritoriji kralje-

vine Jugoslavije en savez, eno skavtsko organizacijo. To je neobhodno potrebno za peprezentanco v inozemstvu, za reprezentanco pred centralnimi oblastmi in za enotnost skavtskega duha.

Boriti se za tako "skavtsko" idejo, ki ne vodi računa tudi o ostalih bratih v državi, bi bil to neskevtski nacionalni egoizem (šovinizem), kajti za nas morejo obstojati edinole državne meje. Kdor se čuti prikrajšanega, je v zmoti, kajti če smo mi pripravljeni boriti se za Jugoslavijo, če se trudimo, da bomo njeni najboljši sinovi, potem s tem obenem priznavamo, da se bomo borili i za Slovenijo, i za Hrvaško i za Srbijo. Nikoga ne prikrajšuje naziv Savez skauta kraljevine Jugoslavije. Pomisleki proti temu nazivu so prazni. Nihče ne more v tem nazivu najti niti najmanjše narodne, plemenske ali verske zapostavljenosti. Vsak drug naziv za vrhovni savez (če se bodo po pokrajinah organizirali pokrajinski savezi) bi lahko prikrajšal te ali one. Vsi gornji pomisleki so samo rezultati nestrpnosti, bolne politične zablode.

Če se bo izvršila reorganizacija, potem bo vsak drug sistem našeg poslovanje le še bolj kompliciral. V Sloveniji se to še ne bomo poznalo. Stremljenje je namreč, da se po banovinah ustanove popolnoma samostojni pokrajinski savezi, ki naj bi bili včlanjeni v Savezu skauta kraljevine Jugoslavije. Če se to zgodi, potem odpade v Sloveniji župa, in bil bi nad stegi prvi organ Zveza skavtov Banovine Slovenije (ali kakor se bo že imenovala). Pri nas se bo potemtakem župa le preimenovala. Toda drugje, kjer nimajo niti toliko članov, da bi postavili d o b r o in sposobno župno upravo, bodo morali sestaviti še savezno upravo. Zato sem tudi zgoraj zapisal, da bo vsaka sprememba našega upravnega sistema, slednjega le še bolj komplicirala. Ali se ne bi dalo vse to doseči z eno samo potezo: z decentralizacijo? Ostanemo naj župe, le prenesti je treba nekaj kompetenc s saveza nanje. Če bo pa vendar le prodrla zahteva po ustanovitvi pokrajinskih savezov, potem se mora na vsak način ohraniti enotna zakonodaja. Dati tudi drugim možnost, da se enotno organiziramo, da vendar ni nobena "podrejenost". Načelo demokracije in discipline nam vелеva, da se pokorimo večini.

Takoj v začetku sem omenil, da nas je Savska župa postavila pred izvršeno dejstvo. Kdo je morda še tako naimen, da veruje v gol "slučaj", da se je vršila likvidacijska skupščina Savske župe in ustanovna skupščina Saveza skauta Banovine Hrvatske na isti dan kot skupščina Saveza skauta Jugoslavije? Da bi se rešilo, kar se sploh še rešiti da, je sklicala 10. 12. 1939., teden dni pred glavno skupščino Drinske župe v Slavonskem Brodu konferenco zastopnikov žup in Glavne uprave. Na konferenco so se udeležili le zastopniki Drinske župe in Dravske župe, ter kasneje tudi zastopnik Savske župe, na katerega smo morali seveda milostno čakati. Na čudo, sta se stališči naših zastopnikov in zastopnikov Drinske župe popolnoma ujemali. Toda prava borba se je začela z zastopnikom Savske župe. Mislim, da je vsakdo od nas uvidel, da se gremo le "slepe miši". Zaman je vsak napor, doseči soglasje, kjer ima "opozicija iz principa" prednost pred zdravim razumom. Končno pa smo le dosegli nekako soglasnost, toda vedel sem, da nimamo niti najmanjšega jamstva, da se bo Savska župa twga dogovorja tudi držala. Imel sem pač vtis, da se je delegat Savske župe vdal v to le radi našega nadlegovanja. Poznejši dogodki so potrdili našo domnevo. Savska župa ni osvojila niti enega naših predlogov, daši je njihov delegat na nje pristal. S takimi nazori lojalnosti in bratski odgovornosti, se sploh ne ustvarja prava podlaga za uspešno skavtsko delo.

Pred menoj leži izvod "Pravil Saveza skauta Banovine Hrvatske". Nihče ne more osporavati dobre, sistematične razporeditve poglavij v naših dosedanjih pravilih. Ne vem, zakaj ustanovitelji novega saveza niso obdržali vsaj ogrodja dosedanjih pravil. Za naše sedanje prilike v Dravski banovini vem, da taka pravila ne bi bila od oblasti potrjena, ker ne ustrezajo členu 3. Zakona o društvih. O spremembi obljube žal na morem ratem nestu razpravljati. V pravilih ni označenega niti delokroga savezne uprave, ki se imenuje savezno starješinstvo. Kako bo to v praksi izvedljivo, si lahko mislim. Niti pri nas ne moremo brezhibno izvesti organizacijo poslovanja, čeprav je v pravilih točno označen delokrog funkcionarjev. Vsa borba Savske župe je šla proti centralizmu radi centralizma samega in ne radi lastne zlelosti. Orga-

nizirali so se, meni nič, tebi nič, savez o vsem tem sploh ni vedel. In končno, se niso držali niti dogovorov.... Posebno ironično izzveni njihov čl. 11. po katerem sprejema člane Saveza skauta Banovine Hrvatske savezho starješinstvo v Zagrebu. Takega centralizma, da bi sama sprejemala člane v savez, ni uganjala niti sedanja Glavna uprava. V mnogočem pa so njihova pravila nejasna.

Zakonodavni odbor Saveza skauta kraljevine Jugoslavije je sprejel sklep, da se z reorganizacijo počaka, dokler se država sama notranje popolnoma ne uredi. In mislim, da je to tudi pravilen izhod. Vprašanje je le, kaj bo sedaj s Hrvati? Se večje je vprašanje, kaj bo, če banska oblast njihovih pravil ne odobri. V tem slučaju jim bo trda predla, ker so župa likvidirali. Če se zgodi, da banska oblast njihova pravila zavrne, bodo pač morali pojesti kar so si skuhal. Vsi se sprašujemo, kako morejo imeti ustanovno skupščino, ko vendar pravil še nimajo odobrenih, in kako morajo biti tako neprevidni, likvidirati župo, preden imajo jamstva, da bo skavtizem v banovini Hrvatski sploh lahko obstojal. Taka jamstva ne morejo biti samo dane obljube, ampak edinole pravni akt, potrjena pravila.

Predloge kako in v kakšnem obsegu izvesti reorganizacijo ter ostale podrobnosti bi bilo dobro slišati tudi od drugih. Mislim pa, da je skranja meja, do katere moremo iti pri decentralizaciji ta, da se Glavni upravi Saveza skauta kraljevine Jugoslavije prepusti vsaj reprezentanco napram centralnim državnim oblastem, zvezo z inozemstvom, ter skrb za enotno zakonodajo.

Naj se zgodi karkoli, mi vsi samo želimo, da bi po reorganizaciji Saveza skauta kraljevine Jugoslavije, skavtizem zopet vstal, se dvignil in dosegel višino in položaj, ki mu pripada v kraljevine.

Majda Kratnar:

NAŠE SKAVTINJE V ŽUPI

Mislim, da je zgornje ime mnogo pravilnejše, če označuje vse ženske članice skavtskega pokreta, dočim je "planinka" ožje ime za skavtinjo od 11 - 17. leta. Zato bi bilo pravilno, da začnemo splošno uporabljati ime skavtinja, kadar mislimo na vse naše članice, ime planinka pa le, kadar mislimo na omejeno kategorijo.

Zdaj pa k stvari. Vsakdo mora priznati, da smo skavtinje danes v naši župi mnogo na slabšem kot pa skavti. Tega smo krive deloma same, deloma pa nerazumevanje s strani moških članov.

Če začnemo z župno načelnico, moram dati prav nazorom, ki so bili objavljeni v zadnji številki v tej anketi. Res je, da je župna načelnica poklicana najti pot k izboljšanjū našega položaja, res pa je tudi, da se na to doslej še ni mnogo mislilo. Ni dovolj, da župna načelnica podpisuje dopise, ki se tičejo načelstva za članice in kdajpakdaj obišče kako edinico, treba je smotrenega dela, pri katerem bo točno vedela za cilj, katerega hoče doseči.

Vzgojiti je treba dobre vodnice, najprej in predvsem te, ker jih potrebujemo najbolj nujno. Le ko bomo imeli nekoč v vseh ženskih in mešanih stegih kader res zanesljivih vodniv, bomo lahko upale, da dobimo dobro kola tudi, ki bodo mogla vzdržati tudi kako krizo. Kakor hitro začnemo z organiziranjem odzgoraj, to je od vodič navzdol, se redno dogaja, da edinica propade, ko pustimo ali oddide vodja. Sicer je tudi pri moških edinicah tako, vendar je pri nas še toliko slabše, ker nas je manj in navadno ni pri roki sposobnih skavtinj, ki bi nadomestile izgubo. Prvo je torej skrb za vodnice. Ko bo teh v vsaki ženski edinici kakih pet, se bo med njimi sama našla ena, ki bo po sposobnosti in inicijativnosti presegala ostale. Postala bo kolovodka tudi v resnici, ne samo na papirju. Isto se bo ponovilo pri načelnicah, a le tedaj, če bomo začele z organizacijo spodaj, pri vodnicah. Razvoj sam bo prinesel potem tudi ločitev župe skavtov od župe skavtinj. Nikakor pa se to ne da izvesti umetno in v kratkem času ter s tako formiranimi edinicami, kot jih imamo sedaj. To bi morala biti, po mojem mnenju skrb župne načelnice, dasi pravzaprav to v normalnih razmerah ne bi bilo njeno delo, kot n. pr. to že sedaj ni delo župnega načelnika. Ker pa so razmere take, da imamo v mešanih stegih

le posamezne članice ali vode, ali kola planink, in en edini samostojni steg, je nujno, da začne načelnica z delom pri najnižji stopnji, ako hoče kdaj organizirati višje.

To bi bil cilj, treba pa je najti tudi pot do njega in sredstva, da ga dosežemo. Predvsem in še enkrat predvsem, se je treba zavedati odgovornosti pred bodočimi skavtskimi generacijami in uvideti nujnost, da z delom takoj začnemo. Dalje se ne smemo izolirati v napačni separatizem, ampak moramo delati skupaj z brati skavti. Oni nam lahko iz svojihkušenj mnogo pomagajo, saj so take razvojne faze, v kakršni smo mi sedaj, po večini že znajimi. To naj bi veljalo za župno načelstvo, za člane in načelstvo za članice, pravtako pa tudi za razmerje v mešanih stegih. Seveda pa je potrebna za to naša in bratov skavtov dobra volja. Obojim nam bo v korist, da skušamo čim prej in čim sigurneje doseči naš cilj - odprava mešanih stegov in delitev župe. Naj se bratje zavedajo, da nam niso bile dane take možnosti za vzgojo v dobre vodje kot njim. Naj se zavedajo, da jih nič ne stane, če nam bratsko povedo kako misel, ki bi tudi nam koristila. Me pa moramo pomisliti pri tem, da to še ni vtikanje v tuje zadeve ampak je prava bratska pomoč.

In potem je treba stikov s skavtinjami. Ti niso le v okrožnicah, v privatnem pisanju in v kratkih obiskih, najboljši stiki so v živi besedi. Treba je zanje vsaki od nas žrtvovati nekaj šasa, nečaj denarja in nekaj napora. Ob nedeljah, ki jih sicer uporabljamo za privatne izlete, se zberimo in pojdimo k svojim sestram, te pa naj pridejo k nam. Pokažimo sestram svoje izkušnje, one nam bodo svoje. Prirejajmo zanje sestanke in izlete, spoznale bodo na živih primerih, kaj naj store s svojimi vodi. Poleti pa je treba organizirati dober župni tabor. Odpovejmo se lastnim taborom edinic v korist vsem skavtinjam. Priredimo na njem tečaj za vodnice, vzgajajmo poleg vodove, kolo-ve in stegove še močno zavest skavtinj Dravske župe, pa bo šlo.

Samo začeti je treba in resno začeti!

Pleničar Dušan, sci.:

I D E A L I Z E M

=====

"Radi i stvaraj!", geslo skavtinstuktorjev Saveza skauta kralj. Jugoslavije.

Toliko in tolikokrat sem že debatiral in vedno so mi dejali, da z idealizmom ne bom daleč prišel. To vse so bile debate med mladimi ljudmi, ki bodo nekč prevzeli krmilo države v svoje roke. In baš iz teh debat sem spoznal, da današnja mladina nima veliko idealizma, da današnja mladina idealizma ne pozna bogve koliko. Vedno sem zagovarjal svoje stališče, da idealizem mora obstojati, ker je brez njega nemogoče vsako pozitivno delo. Če mi upamo, da bomo cilj dosegli, še več, če smo prepričani in hočemo s tem, da bo cilj naš, potem ne preostaja drugega, kot da gremo z vsem idealizmom na pot. Ne smemo nas uničiti in zrušiti prvi neuspehi, nasprotno, ti naj bodo v pouk in svarilo, kaj smo naredili prav in kaj ne. Ne mislim tu onega slepega idealizma, ki je čisto nemogoč, n. pr. ko si nekdo zastavi samo cilj, pri tem pa nič ne pomisli, dali bo ta cilj vsaj v gotovih odstotkih mogoče doseči. To ni idealizem, za to bil bil morda pravi ali vsaj sorodni izraz, fanatizem, ko si postaviš cilj, hočeš pa do njega po poteh, na katerih boš moral radi prevelikih žrtev omagati.

Idealizem! Tisoči so umirali za njega. Vsa zgodovina je teh ljudi polna. Mi se ne zavedamo, da so vsi izumi, vsa kultura, vse znanje, le plod idealizma, pa samo idealizma. Kje bi bilo danes letanje po zraku, če ne bi bilo idealnega moža, ki je postavil cilj, nato pa gradil, študiral, poskušal, padal, zopet poskušal, in končno - uspel. Pa to je idealizem pri reči, pri materiji. In koliko višji je potem idealizem pri stvarih, pri duhu!

Skavtizem res zahteva velikega idealizma, saj zato ima pa tako ideologijo, ki je ne premore nobena druga organizacija. In dosedaj se še ni našel pameten človek, ki je skavtizem spoznal, pa rekel, da je to, kar si je skavti.

zem postavil za cilj, nemogoče, da je to nedosegljivo. Skavtizem le kritizirajo in omalovražujejo oni, ki ga ne poznajo. S čim drugim, kot z idealizmom, so bila storjena dejanja, ki so jih vršili skavti ob velikanskih poplavah v Ameriki, ob grozotah epidemij in vojsk na Kitajskem, Španskem, Poljskem, Finskem, Norveškem, ob grozotah svetovne vojne, ali ni to idealizem, ko skavti živijo lastno življenje samo zato, da bi rešili drugega? Bratje, to je prava ljubezen do bližnjega, ki jo je propovedoval Kristus, to je altruizem. To pa kritizirajo le oni, ki jim je altruizem zoprna, ker zahteva žrtev, to kritizirajo oni, ki jim je zapoved "Stori vsak dan vsaj eno dobro delo!" zoprna, to kritizirajo egoisti. In to vemo, da baš egoisti do danes v svetu še niso ustvarili nič pozitivnega za družbo, za človeštvo, in tudi tega ne bodo, ker jih k temu ne sili altruizem, ampak jih od tega odbija egoizem. Mi vsi, ki delamo po družtvih, vemo, da je delo tu združeno z idealizmom, vemo, da z egoizmom ne bomo družtvenega cilja dosegli nikdar! Oni, ki mu je pri srcu samo lastna blaginja, ki mu je pri srcu le lastna korist, ni za družbo in ji je škodljiv. Zato baš idealisti v organizacijah koristolovce kmalu onemogočijo in razkrinkajo ter pomedejo z njimi.

Mnogokrat bomo v svojem idealizmu razočarani, ker nas ljudje ne bodo razumeli. Tedaj pohitimo kot pravi skavti v naravo, po nove moči in sile, s katerimi bomo šli na delo s še večjim elanom, s še večjo močjo. Ne glejmo v bodočnost s pesimizmom, mi, predvsem mi mladi, glejmo v bodočnost z optimizmom, ker vemo, da bo nekoč zmagala Pravica. Vedno je še zmagala, pa sedaj ne bi? Bo! To je naravno, to je življensko, to je pravično!

Pa boš rekli: "Vas je idealistov je malo, drugi vas bodo zadušili!" To je napačno. Mnogi baš iz lastnega strahu, iz lastne bojazljivosti nočejo biti idealisti-značaji. Seveda čim manj bo idealistov, tem večjo moč bodo imeli drugi. Toda iz malega raste veliko, iz peščice bo kmalu četa, skupina, množica. Dasi je bila srbska vojska manjša kot vse druge, pa je vendar tlikokrat premagala sovražnika. Radi česa? Z idealizmom so šli na boj, z idealizmom in hrabrostjo so začeli. In to so značaji. Značaji niso oni, ki si svojih misli, svojih idej, boje priznati, boje povedati. To so strahopetci, od katerih domovina ne bo nikdar nič imela. Delo ustvarja!

Delo! Na naših skavtskih taborih blesti vedno napis "Brez dela ni jela!". Delo nam mora biti častno, delo nam mora biti sveto. Marsikdo danes zaničuje delavca, ki dela in gara po tovarnah ali ročnih obratih, danes samo razumniki - šolniki nekaaj pomenijo. Napačno! Delo je tu, delo tam. Čast, komur čast!

Zaključujem svoje misli, namenjene so predvsem roverom in stanari-
cam, pa tudi starejšim izvidnikom in planinkam, a tudi starši naj jih prebero. Iz njih bodo spoznali, kaj nudi skavtizem in kakšne ljudi ustvarja skavtizem. Nihče ne trdi, da bomo uspeli danes ali jutri, toda če ne bomo idealni delavci, ne bomo uspeli nikdar!

Z idealizmom, pravim življenskim idealizmom na delo za boljšo človeško družbo!

Radimo i stvarajmo!

M. Agapov-Taganski, podpredsednik
Vseslovanskega skavtskega saveza:

O SKAVTIZMU V JUGOSLAVIJI IN O VLOGI UČITELJA V SKAVTSKEM POKRETU

Človek je v veliki meri odgovoren za obstoječe socijalno stanje. Ako to stanje povzroča vojno, revščino, zločine in bolezni, tedaj je človek dolžan imeti v sebi lekov proti tem zlom - izvorom ljudskega trpljenja. R. Baden-Powell.

Bolj ko kje na zapadu sili v slovanskih deželah učitelja njegov poklic k temu, da svoje delo v osnovni šoli depolni s koristno socijalno akcijo. Oblike in možnosti te akcije so številne, vendar so v glavnem omejene na delo za narodno prosveto, na zadrugarstvo, na delo za gospodarski in zdravstveni dvig naselja itd. Poimen in uspeh take akcije je odvisen od osebnih sposobnosti učitelja, ter od krajevnih prilik. Vsekakor pa je vloga osebnosti odločujoča, kadar učitelj ne dela z odraslimi, temveč z otroki, posebno še če dela z otroki svoje šole. Takoj se nam pa stavlja vprašanje, kakšno pač mora

biti izvenšolsko delo z učenci osnovne šole? Ne smemo pozabiti, da izbira primerne oblike izvenšolskega dela z otroci ni prav lahka. Ni lahka stvar zato, ker zahteva poznanja praktičnega dela, namena in vzgojne vrednosti, pri tem pa še možnost za pregled raznih otroških in mladiških pokretov. Pri nas poznamo sokolstvo, treznostno gibanje, turistik, podmladek Rdečega križa, Ferijalni savez in skavtski pokret, da ne govorimo še o mnogoštevilnih športnih organizacijah. Kaj je sokolstvo, treznostno gibanje ali nogomet, to ni treba razlagati, ker že vsakdo ve. Toda kaj je skavtizem, tega ne vedo mnogi in na žalost, je med temi tudi večina učiteljstva osnovne in srednje šole. Saj na vprašanje, kaj je skavtizem, često celo sami skavti ne vedo točno odgovoriti. Ako pa hočemo pravilno oceniti katerikoli vzgojni sistem, moramo poznati njegovo bistvo.

Skavtski pokret je ustvaril ter mu dal njegovo ideologijo in metodiko angleški general, sedanji lord Robert Baden-Powell. Zanimivo je dejstvo, da R. Baden-Powell ni imel nikake pedagoške izobrazbe. Na misel o potrebi novega vzgojnega sistema mladine je prišel šele postopoma. V skavtizmu prav lahko zasledimo rezultate Baden-Powellovih življenjskih izkušenj, ki si jih je pridobil v dotikih s naravo in ljudmi Indije, Afrike, Severne Amerike. Redko kdo je toliko potoval kot Baden-Powell. Še manj je ljudi s tolikšno sposobnostjo za bistro opazovanje in pravilno logično zaključevanje. Pri vsem tem pa ustanovitelj skavtizma ni teoretik: ne ljubi oddaljitve od konkretnega terena ter od stvarnega in praktičnega. Ko se je B.P. vrnil v Anglijo, ter spoznal njene razmere in njeno stanje, je videl, da so urbanacija in mehanizacija življenja, pa tudi druge nadloge modernega vele mestnega življenja obenem z različnimi socialno negativnimi pojavi, močno ogrožale bodočnost njegove domovine. Razmišljujoč, kako bi se dala nevarnost odstraniti, je B.P. kmalu prišel do prepričanja, da je glavni lek baš reforma vzgoje otrok in mladine. S početka B.P. ni mislil na samostojno delo, pri nadrejenih faktorjih ni našel pomoči in razumevanja, pa tudi humanitarne organizacije niti vzgojne ustanove niso hotele osvojiti njegovih metod dela z dečki. Zato je leta 1907. leta B.P. začel samostojno akcijo. Leta 1909 je podal ostavko na svoje mesto v vojski, in se posvetil izključno skavtskemu pokretu.

Osnove skavtske pedagogike izhajajo, kakor pri J.J. Rousseauju, iz priznanja pravice otroku, oziroma mladostniku, da živi njegovim nagnjenjem, sposobnostim in zanimanjem odgovarjajoče življenje. Kar se tega zadnjega tiče, ima skavtizem na vidiku predvsem in največ interesa današnjih dni, ne pa interese, ki jih bo imel otrok čez deset do petnajst let, torej šele takrat ko doraste. Med drugim je tragika stare šole tudi v tem, da ni upoštevala realnih duševnih potreb ter interesov svojih dijakov, temveč jih je silila, da se pripravljajo za bodoče poklice, t.j., da se zanimajo za vse tiste, kar bo zanje dobile šele mnogo pozneje smisel in vrednost, do takrat pa naj bo shranjeno v arhivu njihovega spomina. Skavtizem zahteva, da mora biti vzgojno delo z otroci v obliki vzgojne igre, to pa pomeni, da je treba vse, kar se morajo naučiti, predložiti v nazorni, konkretni ter zanimivi obliki. Otroci pri vsem tem seveda ne igrājo samo vlogo vzgojnega objekta, temveč mnogo bolj vlogo sodelavca. Vsako pridobljeno znanje morajo takoj spremeniti v neposredno izkustvo, z drugimi besčdami, znanje morajo ojačiti z odgovarjajočimi vajami, preizkusi in treningom. Pri deci se mora razvijati smisel za inicijativno, za samodelavnost in sploh za samostojnost. Da se deca usposobi za samodelavnost in samostojnost, je priporočljivo, da se vsa vzgoja vrši v prirodi. Taborjenje je prava oblika skavtske šole, tu se mora deček sam znajti, nima nobenega strežnika, tu mora sam delati za sebe in za druge, ima pa tudi priliko, da se pozabava z igrami ter v tkzv. razgovoru pri ognju.

Ako gremo preko raznih oznak, preko posebnega kroja, preko taborjenja, raznih iger itd., tedaj moramo ugotoviti, da se vse ostalo delo popolnoma strinja z načeli in prakso delavne šole, in to delavna šola v vseh njenih dosedanjih oblikah. Preko tkzv. Spretnosti, t.j. izučanja raznih rokodelskih veščin je skavtizem zelo blizu idejam Laya, Kerschesteinerja, Seidela, ki poudarjajo vzgojno vrednost ročnega dela. Ako Schneider pravi: "Ne gre v najnovejši pedagogiki toliko za posest, kolikor za pridobivanje," ve tudi vsak skavtski vođa, da je v vzgoji najvažnejše baš način kako se dela, kako se postopa. Ad. Ferrier trdi, da njegova "aktivna šola noče a priori osvajati niti znanja, niti programov, niti metod. Ona je v neprestanem gibanju, t.j.: v funkciji otroških individualnosti." Skavtski prvak Edmond Homes pa gre še dalje: "Aktivno se učiti in dajati izraza svojemu jazu, ne pa pasivno sprejemati ideje od drugih, to je njegov princip /t.j. skavtizma/." Ako tkzv. "produktivna šola" poveže očalcnih reformatorjev s s.p. Ostrajnikom, Kelingom in Kovercem

na čelū in tkzv. "Združena delovna šola" odločno zahtevajo, da mora biti vsako delo, torej tudi šolsko koristno ozir. produktivno (z gospodarsko-ekonomskega stališča), tedaj tudi skavtizem skrbi za to, da se dečki nauče koristnih veščin in da sami izdelujejo marsikaj, kar ne samo zanje, temveč tudi za druge predstavlja gotovo vrednost. Skavtizem pa še je pokazal še za mnogo bolj elastičnega kot "produktivna šola", ker tudi na to ne pozablja, kar je povdral naš pedagoški pisatelj Nikolič: "Šola mora biti zakladnica idealizma, in treba je, da se v njej razvije cela osebnost". Popolnoma šo v duhu skavtizma tudi ideje Natorja, ki se je potegoval za šolo kot za delovno in življensko zajednico. Prav tako se nahajajo v skavtizmu povsem sorodne ideje ali slične metode dela in postopka onim, ki jih propägirajo v "Svobodni šoli" /v Wickersdorfu/ ali v "Šoli po meri" E. Clapareda. Marsikaj zbližuje skavtizem s Platoon School v Ameriki, posebno pa še z idejami organizatorja nove dunajske šole O. Glöckla. Poslednji še prav posebno naglašja pomen "vesele samodelavnosti, radostnega doživljanja in zavestnega uživanja v delovno zajednico". Primerjajte s tem ono, kar je rečeno v "Ideološkim osnovama skautizma" /M. Taganjskij/: "Mi, skavti, priznavamo vsakemu normalnemu človeku, pravico, da živi normalno življenje. Nam gre največ za svobodo duha in za maksimalno aktivnost, za aktivnost svobodnega duha. Naj vsakdo živi kār najintenzivnejše, nāj kakor hoče in more uporablja vse sile in moči, samo, da to ne sme biti nikdar v škodo drugim. Uveljavljanje osebnosti v polni meri in radostno doživljanje, to so naše konkretne naloge. Skavtizem je pēsem Radošti in Sonca. "Ako upoštevamo vse, kar je spredaj navedenega o sorodnosti med delavno šolo in skavtizmom, moramo priznati, da ima A. Ferrier prav, ko pravi o Robertu Baden-Powellu, da je najeklatantnejši predstavnik delavne šole izven šole same."

Toda skavtizem ni samo neke vrste dopolnilna šola, temveč ima vrednost tudi sam zase. Bolj kot šola ima skavtizem priliko, da deluje na deco v pogledu vzgajanja volje in značaja. "Kot pedagoški sistem, si postavlja skavtizem za nalogo vzgojiti dovršeno osebnost, ki bo istočasno tudi dovršen član družbe." Isto nalogo imajo sicer tudi vsi ostali vzgojni sistemi. Vprašanje je le v tem, ali imajo stvarne možnosti, da tak cilj dosežejo. Prednost skavtizma se nahaja tudi v zvezi z njegovo ideologijo in z njegovimi posebnostmi v metodološkem in organizatornem pogledu. Pričnimo s temi zadnjimi. Skavtski pokret je neke vrste kooperacija med starejšimi in mlajšimi; samo v taki zadrugi imajo posamezni deleži značaj duhovnih vrednot, posebno znanja, iskustva in požrtvovalnosti enih, velikega navdušenja in bodre aktivnosti drugih, in končno še skupnega dela, medsebojnega zaupanja in vzajemnih simpatij. Nekoč je bil v Angliji popularen tkzv. Lancasterski učni sistem.

Učitelj je neposredno delal le s starejšimi dijaki, starejši dijaki so poučevali srednjo grūpo, ti dijaki pa so delali z najmlajšimi. V šoli se ta sistem ni mogel obdržati, pri skavtizmu pa je pokazal odlične rezultate. Skavtski pokret je resnično našel način, da v največji masi aktivira mladino in da jo pokliče k odgovornemu sodelovanju, pri katerem je vsakemu odrejena vloga, katera odgovarja njihovim sposobnostim in nagnjenjem.

Po pravici moremo reči, da je skavtizem izredno elastičen, ker se v njem vse ravna po stvarnosti, to je primerno stvarnim lokalnim prilikam in kar je še važnejše, realno obstoječim individualnim, pa tudi skupnim sposobnostim članov skavtske vzgojne edinice /voda, čete in stega/. Pravzaprav skavtizem ni en sam sistem, temveč cela vrsta vzgojnih sistemov, ali bolje rečeno cela vrsta različnih oblikovnega sistema. Duhovno edinstvo in povezanost vseh teh modifikacij je doseženo s skavtsko ideologijo. Zato tudi moremo zapopasti osupljivo dejstvo, da obstoje v več nego 50 državah skavtske organizacije, da ima v vseh teh zemljah skavtizem pečat nacionalnega duha in posebnih prilik in da pri vsem tem tvorijo skavti vsega sveta bratstva, ter čutijo sorodnost vseh teh raznolikih nacionalnih skavtskih organizacij. Da moremo razumeti, kaj zbližuje in dela soroden Savez skauta kraljevine Jugoslavije z ameriškim, angleškim, francoskim in drugimi skavtskimi savezi, se moramo nekoliko pomeniti o duhu ter ideologiji skavtizma. Kakor smo slišali, Robert Baden-Powell ni teoretik in ni napisal ideologije skavtizma, vendar jo je kljub temu označil v mnogoštevilnih člankih in posebno še v mnogoštevilnih aforizmah.

Skavtizem se je rodil v Angliji, zato se ne smemo čuditi, da je ves prevzet z duhom demokracije in z idejami sodelovanja. Za skavtizem je zelo značilno priznanje vrednote osebnosti, to pa pomeni tudi priznanje avtonomije našega duha, to je, njegove pravice do samoopredelitve. Razumē se, da ta samoopredelitev osebnosti ne sme iti na škodo družbeni zajednici. Ideja kooperacije zahteva od člana, da skrbi za to, da osebne interese spravi v sklad

z interesi za jednice. Edmund Holmes piše glede tega takole: "V filozofiji vzgoje, kakor jo razumeva skavtizem, se je stalno vzdrževalo ravnotežje med potrebami individualnega 'jaza' ter kolektivnega 'jaza'. Ustvariti in ohraniti to ravnotežje mora biti glavna naloga vseh onih, ki se zanimajo za vzgojo mladine." Ako je tako, tedaj niso borbe in vojne primerni instrumenti za urejanje medsebojnih odnosov. Naše stališče do drugih se mora izčrpavati do drugih v delu in sodelovanju. Vse to pomeni, da skavtizem ni samo miroljubno in združeno razpoložen, temveč celo propagira kult čela ter je vsled tega, kot smo že prej videli, pesem Radosti in Sonca.

Ko smo spoznali karakteristiko skavtizma, moramo odgovoriti tudi na vprašanje, ki se nam samo posebi stavlja, namreč, ali je skavtizem tudi pri nas v Jugoslaviji tak, ali morda pri nas pravi skavtizem morda niti ne obstoja? Odgovor moramo dati že v naprej, in sicer pozitivni odgovor. Vendar pa ne bo odveč, če se nekoliko pobliže spoznamo z jugoslovanskim skavtizmom. V psihologiji jugoslovanskega naroda, v mnogih njegovih tradicijah, pa tudi v sami prirodi Jugoslavije je mnogo elementov in pogojev, ki, ali spominjajo na skavtizem ali pa morejo tvoriti zanj dobro izhodišče. Prvikrat je o skavtizmu pisan v Glasniku Saveza trezvene mladeži in sicer v zvezkih za april in maj 1911. leta. Še obširnejše in temeljiteje je o skavtizmu pisala neka žena, ki je v istem letu v "Vencu" anonimno objavila članek z naslovom "Mladi četnici u Engleskoj". Pravtako je leta 1911. osnoval prvo skavtsko organizacijo v Srbiji dr. Miloš Popović. Leta 1912. je izdal knjigo "Četnik", ki je delno predelani prevod znamenite Baden-Powellove knjige "Scouting for Boys". Nekoliko pozneje se je pojavil skavtizem tudi pri Hrvatih. Leta 1914. je prof. Mudrinič osnoval skavtsko družino v Karlovcu, in izdal drobno knjižico, ki naj bi služila kot priročnik. Vojna doba ni bila povoljna za razvoj skavtizma. Toda že leta 1917. je dr. Popović obnovil skavtsko organizacijo v Vođenu /Grčija/. V teku sledečih let so se samo od sebe pojavili skavtski stegi na več krajih, posebno v Banja Luki, Osijeku, Tuzli in Ogulinu. Leta 1921. so ti stegi sklenili sporazum in ustanovili Savez izvidnika i planinki. Na izredni skupščini saveza so bila sprejeta prva pravila /6.V.1923./ Savez je hitro razvil veliko aktivnost, ki je v začetku pokazala prav vidne uspehe, je pa ponekod prapravila tla za bodoče težave. Savez se je precej hitro širil in napredoval vsled navdušenja njegovih delavcev. Število skavtov se je naglo večalo, med tem, ko je primanjkovalo kvalificiranih in izkušenih skavtinstruktorjev. Zato je razumljivo, da je jugoslovanski skavtizem v začetku, tako kot povsod, šel skozi fazo učenja, posnemanja tujih vzorov, zmotnjav ter eksperimentiranja. Reči smemo, da je bilo mnogo mladeničev, ki so postali skavtski vodje, pa niti sami niso vedeli dobro, kaj je skavtizem. Taki mladi ljudje, so imeli možnost kot člani skupščine Saveza, vplivati na sestavo glavne uprave ter na duh in značaj samega pokreta, še bolj pa na način poslovanja tako v centru kot v kraju svojega stalnega bivališča. V zahodnem delu države, koder niso imeli svoje literature, so posnemali avstrijske, italijanske, češke in poljske skavte. V Sloveniji so se pojavili tkzv. "gozdovniki", ki so se v mnogočem bistveno razlikovali od skavtov. V Beogradu se je povečini kazal vpliv angleških vzorov. Kvalificirana inštruktorja, umrli A. Kostić in umrli V. Pavlovič sta dovršila angleški tečaj za vodje v Gilwell-Parku. Zato sta zavestno ali nezavestno prešajala k nam vse, kar sta videla, se naučila ali čitala pri Angležih. Ni čuda, da so se pojavile razne težkoče in nesoglasja, ki so leta 1925. privedle do resnih pretresljajev v življenju saveza. Istočasno so tedaj na več straneh skavtski delavci pričeli iskati sredstev za izboljšanje. Po eni strani je izgledalo, da leži problem v tem, da se postopoma uvede v pokret zrelejši ljudi, ter da se premladim ljudem zmanjša vloga pri vodstvenih forumih saveza. Med tem, ko so spočetka na savezni skupščini polnopravni sodelovali 16-17letni člani, se je v spremenjenih pravilih zahtevalo, da naj bodo člani skupščine polnoletni. Po drugi plati se je mislilo, da je še važnejše rešiti problem kvalificiranih delovnih moči, ter problem razčiščenja pojmov o tem, kakšen naj bo skavtizem pri nas. Vsi ti problemi šovdali povod za rešitev vprašanja skavtskih tečajev in skavtske literature.

V tem pogledu je pomembno vlogov ušodi šaveza igrala Savska župa, ki je sploh mnogo doprinešla k njegovi ureditvi. Že leta 1921. se je počela pojavljati v Ogulinu, od leta 1923. pa v Zagrebu in v vsej župi struja, ki je odločno delala na tem, da se že enkrat prekine s tkzv. "indijanašćino" in z drugimi vrstami kopiranja tujih vzorov, in da se skavtizem, ne da bi se izneveril svojemu bistvu (kakor v pogledu idej, tako tudi v pogledu delovnih metod), prilagodi narodnim posebnostim, potrebam in prilikam. Poleg tega so predstavniki iste struje najodločneje zahtevali, da se celokupno skavtsko delo postavi na znanstveno osnovo, to je, da se odstrani ali na minimum reducira vse, kar bi bilo v nasprotju s psihologijo, higijeno in moder-

no pedagogiko. Da se to doseže, so bili organizirani tečajji za skavtinstruktorje in za vodnike /od 13 do 16 leta/. Prvi tkzv. žimski tečaj se je vršil koncom leta 1923 in v začetku leta 1924. Leta 1923. je prišel izhajati v Osijek časopis "Skaut". Ki je bil tako v župi kot v savezu najboljšo sprejet. Meseca julija leta 1924. je bil organiziran v Rimski Toplicah prvi skavt-instruktorski tečaj Savske župe, ki je izrodno uspel. Od takrat pa do danes je Savska župa priredila 10 moških in tri ženske srednje tečaje, oziroma tečaje za skavt-instruktorje. Na tečajih se je predavalo o pedagoških in ideoloških osnovah skavtizma, o psihologiji otroške dobe, o metodiki dela, o higijeni, teoriji in praksi iger ter telesnih vaj, o ročnem delu, o metodiki pouka raznih skavtskih znanostih, veščin itd. Na vseh tečajih so bili udeleženci ocenjeni tudi psihološko, inteligenca, poedine psihične funkcije, pozneje karakter in temperament.

Dočim je Savska župa posebno pod vodstvom brata rektorja zagrebške univerze profesorja in ing. J. Stipetića, odločno in dosledno podvzemala vse more za prilagoditev skavtizma našim prilikam in za solidno znanstveno pripravo skavtskih delavcev, opažamo v Beogradu in v Dunavskini župi težnje, slediti angleškemu vzorom. Leta 1925. do 1927. so se organizirale tkzv. šumske škole, ki so bile splošno skoro točna kopija angleške gozdne šole. Gojilo se je poleg tega tudi navdušenje za indijanščino ter druge oblike zapadnjaške romantike.

Približno do leta 1930. je trajala doba presnavljanja v savezu. Od tega leta dalje pa je savez tudi oficijelno sprejel programe in tipe organiziranja nižjih, srednjih in višjih občin tečajev, ki so bili popolnoma v duhu tečajev Savske župe. Skavtski tisk je napredoval. Organ saveza "Skavtski glasnik" je postal vsebinsko in po zunanji opremi zelo dober. Pojavile so se knjižnice "Skavtske biblioteke", ki so ustreglo mnogim potrebam skavtskih delavcev. Leta 1932. so v tem izdanju izšle "Ideološke osnove skavtizma", ki so razčistile pojem o bistvu skavtizma. Pod vodstvom S. Z. Ivanića je postal savez tudi v organizacijskem in materijalnem pogledu močnejši. Savez je prišel v položaj, da more tudi na mednarodne skavtske prireditve pošiljati delegacije in reprezentativne oddelke. Posebno številko in uspešno je bil savez nastopan na I. vseslovańskem jamboreeju /zletu/ v Pragi /1931/, ter na mednarodnem jamboreeju na Madžarskem /Gödöllő 1933/. Savez je uspešno priredil tudi svoje nacionalne jamboreeje, od katerih sta bila najboljša drugi v Zagrebu /1932/ in tretji v Beogradu - Topčideru /1935/. V preko sto krajih obstojajo skavtske edinice, ki družijo skoro 10000 skavtov. V savez so v sorazmerno velikem številu vstopili odrasli intelektualci: predstavniki svobodnih poklicev /zdravniki in pravniki/, mnogoštevilni nastavniki osnovne in srednje, pa tudi višje šole, oficirji /posebno višji/ itd. Doba relativnega uspevanja in napredka saveza, je bila v glavnem takrat, ko ji je bil na čelu saveza dr. S. Z. Ivanić. Njegovi nasledniki in ves savez so pa morali prebroditi še druge vrste težkoč, kakor pa jih je imel savez v dobi učenja. Te težkoče so povzročili v savezu oni elementi, ki so vstopili v skavto zato, da vnesejo vanj tuj duh in tujo ideologijo, da savez postane sredstvo zabavo, ki se je v glavnem razvijala izven saveza. Te težkoče so premagane. Savez je ostal ono, kar mora biti - vzgojna ustanova, ki dela največ z mladino in katera kot taka ne sme biti pritegnjena v službo drugih nepedagoških interesov. Sedaj je na čelu saveza general M. Damijanić, ki se je osebno zavzel za to, da bo savez ostal na dostojni višini, in da bo v vsemu zadovoljil svojim dolžnostim. Savez je ostal na ideoloških in pedagoških pozicijah, ki so jasno izražene v "Skavtskem glasniku" ter v izdanjih "Skavtske biblioteke" in "ROSKABI" - Nove skavtske biblioteke - v Zagrebu. Skavtski pokret ima najboljšo izgled za njegov vedno večji doprinos h kulturni masi in samopredelitvi naše mladine.

Ta doprinos bi postal še večji, če bi naši vzgojitelji, posebno učitelji osnovne šole bolj spoznali skavtizem in bi se zanj zavzeli. Že doslej je pripadla v življenju ter v zgodovini saveza jugoslovanskemu učiteljstvu velika vloga. Ko se je savez ustanovljal, so je vršila ena prvih njegovih skupščin v osnovni šoli na vzhodnem Vračaru. Upravitelj te šole je bil ugleden funkcionar in ognjevit pristaš skavtskega pokreta. V zapadnem delu države, v Ogulinu, kjer se je organiziral prvi steg, je vstala v obrambo skavtizma umrla učiteljica Drag. Havelak. Prvo kolo planink /članice do 17 leta/ je vodila umrla J. Golub. Bivši tečajniki T. Fran in T. Stanić so mnogo doprinesli k uspehu skavtizma v Zagrebu in Osijeku. Takih primerov je še več. Tudi sedaj je še med skavtskimi delavci lepo število učiteljev osnovne šole, toda, ako se tako čenimo njihov doprinos k uspehu skavtizma, moramo reči, da ta doprinos ni zadovoljen. Stvar je namreč taka, da skoro vsi učitelji, ki delajo v skavtskem pokretu, delajo kot ostali intelektualci, kot funkcionarji upravnih odborov

višjih edinic /stegov in žup/ ali kot vodje, ki imajo posla s starejšo mladino. Na ta način ne prihaja do izraza njihovo znanje ter njihove izkušnje pri delu z mlajšo dečo. Ahilova peta saveza pa je šamo v tem, ker je slabo razvito delo z najmlajšo kategorijo članstva tkzv. volčiči /od 7. do 11. l./ Volčičev ni mnogo in delo z njimi ni ravno uspešno, kar ni nikako čudo, ker je to iz več razlogov mnogo težje in manj privlačno delo za mnoge skavtske vodje, ki so navadno srednješolci VI., VII., VIII. razreda ali akademiki. Ako upoštevamo dejstvo, da daje skavtski vzgojni sistem najboljše rezultate, če začne delovati čimprej - če se začne delo z otroki 7. starostnih let /v ruskih in angleških savezih začne že s 5 letnimi otroki/, tedaj je jasno, da je vloga skavtov - učiteljev osnovne šole v pokretu ogromnega pomena.

Druga vloga, pri kateri bi bilo delo učiteljev neprerecenijske vrednosti, bi bila uvedba skavtizma na vasi. Skoro vsi skavtski delavci so vezani na mesto in nimajo nobenega kontakta z vasjo. Obstoja sicer več skavtskih edinic, v katerih so člani vajenci, pomočniki in mladi obrtniki, toda skavtskih edinic na vasiše ni. Kaj piše o tem bivši starešina Savske župe in bivši rektor zagrebske univerze prog. J. Stipetič? "Na vas skavtizem pri nas še ni prišel. V tem pogledu trajajo še vedno poizkusi, katere vrše poedini učitelji navdušeni skavtski delavci. Upamo pa, da bo kmalu najden tudi način skavtskega dela na vasi, da se bo moglo tudi vaški mladini nuditi možnost, ukoristiti se z vsem onim, kar skavtizem mladini daje. Vaški skavtizem v nordijskih deželah in v Severni Ameriki, kjer so skavti nosilci kulture novega, prerujenega človeka, nam najboljše dokazuje potrebo /dostavimo še: in možnost /razširjanja skavtskega pokreta na deželo." Sedaj pa so na vrsti narodni učitelji, da spregovore in da poprimajo za delo!"

Prevedel Miroslav Zor
iz revije: Učitelj, pedagoški-socijalni
časopis. Štev 7 - 8. Marec-april 1939/
Beograd.

V O D N I S I S T E M

V nekem kraju so obstojale tri čete in vse tri so delovale z uspehom. Toda njihovi vodje so se posluževali različnih metod dela - šli so po treh različnih stezah. Cilj jim je bil, da vzgoje dobre skavte - ali z drugimi besedami, dobre državljane.

Prva četa - se je ponašala s svojim znanjem. Vodja je bil učenjak, in želel je, da bi dečkom natrpal čim več znanja. Večina v četi je imela rokave pokrite z vsemi mogočimi spretnostmi. Tehnično so bili izvežbani, kot nihče. Poznali so vse simptome sončarice in mrzlice, razlikovali različne vrste hrasta, poznali vse mogoče recepte za kuhanje golaža. No, ena stvar jim je pa manjkala, ki je bistvena pri vsim tem - niso dosegli znanja s praktičnim delom. Vsa četa je bila vodena kot razred. Vodi so obstojali samo na papirju; naziv "vodnik" je bil samo častni naslov. Dosledno temu, a na nesrečo čete - ker je vsa inicijativna odgovornost in delo viselo popolnoma na vodji - ker tega ni bilo, je delo četo zastalo in nastal je nered - organizacija je padla.

Druga četa - katere vodja je prešel vojaško disciplino, je bila prva na prireditvah, paradah in smotrah. Za čas četnih sestankov je bila takšna tišina, da šamogel slišati leteti muho. Dečki so izvajali redovne vaje kot ura. Bili so dobro izvežbani v obvezovanju, signalizaciji, vezanju vozlov in drugih skavtskih stvareh. Izpiti so poлагali po predpisih v odrejenih rokih. Vodi so morali biti vedno popolni, z osemimi dečki. Vodja je odločal v vsem, kjerbi bila potrebna inicijativa ali odgovornost. Edina stvar, ki jo je dovoljeval vodnikom, je bila, da pazijo na disciplino. Četa je bila vse in vsa. Vodi so samo slepo poslušali.

Tretja četa - imela je poleg dobrega četnega duha, nekaj kar je onima dvema manjkalo, in to je bil ideal iskrenega zaupanja, ki se je izražal na vodnih izletih ali sestankih. Vsak vod je mislil s svojo glavo in mogel si o njem vedeti, da bo stvar izvedel, kot je treba, s svojimi močmi. Ta tretja četa je delovala po vodnem sistemu. Vod je bila odgovorna, izvršna jedinica. Vodja je dajal le direktive pri delu in vršil nadzor, da je vse zajedno v četi delovalo, a vodi so bili močni, zavedajoč se svoje naloge.

Ne nosite torej vse na svojih ramah, ampak imejte iskrene pomagāče. To pa boste dosegli le, če bodo vsi v godu in četi delovala v smislu vodnega in četnega duha. Verjemite, na to ste pa pozabili!

/Bilten Savske župe

Miroslav Zor:

V O D O V S E S T A N E K

(Trojno delo vodnika)

Nekaj bi rad povedal prav iz prakse, iz tistega podrobnega skavtskega dela, ki tvori osnovo vsega skavtizma. To je njegovo izhodišče in začetek, ki je tudi njegov vrhunec. To je vodov sestanek, prav navaden, reden vodov sestanek. Mislim, da mi ni treba posebej dokazovati tega dejstva. Vodni sistem, ki je vendar bistvo skavtskega dela, temelji na organiziranih vodih z vsem peštrim življenjem. Ako ne bi bilo vodov, ne bi bilo skavtizma, z vodi skavtizem stoji in pada. Vsako društvo ima sestanke, zabavne in tudi delovne, vodovih sestankov pa nima in tudi vodov nima. Nihče drugi ne ve, kaj je vod in tudi tega ne more zapopasti. Skavti pa to vedo in zato je prav vod s svojimi sestanki in izleti in z vsem svojim delom tisti magnet, ki z največjo silo drži skavte v organizaciji in jim ne da odpasti. Le tisti, ki so izgubili kontakt z živim delom v vodu, morejo izgubiti tla v skavtizmu in morejo odpasti iz organizacije. Dober skavt se more skavtsko izživljati le v organiziranem vodu. Vse delo v raznih odborih, četnih, stegovih, župnih upravah, - vse delo na kluških sestankih, vse delo kot samotni skavt, vse to nič ne pomaga. Vse to je za marsikaterega sicer prva, za večino pa tudi zadnja postaja v skavtizmu. Zakaj? Zato, ker manjka živega kontakta s skavtizmom, zato, ker so žile, ki privajajo svežega skavtskega duha, prerazrezane. Zato bi moral biti vsak skavt, naj bo to pripravnik ali skavt I. reda, ali načelnik ali tajnik član nekega voda in bi se moral udeleževati rednega vodovega življenja. Vsak funkcionar, pa naj bo še tako visok, pogreša, čo je dober skavt, vodovega življenja, ter si želi nazaj v tiste čase, ki so zanj nekoč bili. Vsak funkcionar, čim višji, tem bolj pa potrebuje vodovega življenja, kot prvi vir svojega skavtskega življenja, kot tisti živ vir, ki nam daje šele pravo razumevanje za vse težave raznih drugih edinic in ki mu daje tudi novih misli za plodno delo.

Seveda mora biti vod dobro organiziran in mora imeti dobrega vodnika, ki ve, kako se izvrši vodov sestanek. Torej kako?

Vodov sestanek, oziroma vodnikovo delo za vodov sestanek, obstoji iz treh delov, in sicer iz

1. priprave za sestanek,
2. sestanka
3. dela po sestanku.

To je sicer prav na kratko povedano, a pove vendar vse. Običajno vsak do misli, da zadostuje le srednji, drugi del, to je sam sestanek. Take misli so napačne in so vzrok, da imamo po nekod tako slabe vode in še slabše vodove sestanke, kot posledico pa slab skavtizem v dotičnem kraju.

I. Vodov sestanek mora biti prav dobro pripravljen. Vodnik ne sme misliti, da bo opravil to kar mimogrede, ko gre v dom na sestanek. Tudi najboljši vodnik in najboljši funkcionar tega ne zmore. Treba je sesti doma za mizo, vzeti svinčnik in papir, ter izdelati pismeno pripravo. Najbolje je, če si mislimo za to primeren zvezek, ker je dobro te priprave ohraniti sebi v spomin, mlajšim za zgled. Kako naj se torej izvrši ta priprava?

Najprej si moramo razdeliti sestanek na posamezne dele, n. pr.

1. Otvoritev
2. Službeni del
3. Redovne vaje
4. Ponovitve snovi prejšnjega sestanka
5. Novo delo za izpito
6. Igre in pesmi
7. Bodoče delo
8. Ročno delo
9. Zaključek

Gornje je samo primer razdelitve, možnih je seveda nešteto. Treba je sestanek razdeliti, kakor zahteva čas in kraj sestanka, zmoglosti in znanje vodovih članov in še marsikaj. Pozimi drugače kot poleti, spomladi drugače kot

jeseni. Ko imamo to ogrodje določeno, tedaj pa gremo točko za točko, ter si beležimo, kako naj poteka delo. Beležke seveda ne bodo moge ve kako izčrpne, stilistično doznane in kaligrafično izpisane, ne, beležke bodo le bežna slika sestanka, bodo le napovedne besede za daljše delo. Beležke nas morajo le spomniti, in ta namen ima pisana priprava sploh kaj smo si zamislili, kako smo se duševno pripravili, kajti nima smisla, da bi si obremenjevali, možgane še z zunanjo obliko in skrbjo, da ja ne bomo kaj pozabili. Naša duševna priprava je vsebina, beležke pa predstavljajo nekó formo, nek kalup, v katerega bomo "vlili" snov, ki naj izoblikuje in vzgaja. Duševna priprava pomeni kaj bomo povedali, pismena priprava pa nakazuje, kako bo to urejeno. Beležke izgledajo približno takole:

Sestanek voda "Jastreb" 15. XI. 1939.

1. Otvoritev: pred otvoritvijo razložiti I. R-u (novinec), zakaj gre, vse opozoriti, da se v zboru ne pozdravlja z roko.
2. Službeni del: članarina, statistika obiska, M. P. že dvakrat manjkal, kaj je z njim, stegove odredbe glede kroja in znakov, župne naredbe glede pozdravljanja, dežurni za pospravljanja po sestanku, vpis v dežurno knjigo glede rodā v sobi.
3. Redovne vaje: pravilno izvajanje "na mesto voljno" (odsto z levico, desnica se ne premakne), osnovne redovne vaje s skavtsko palico, pravilna drža in prenašanje iste, pozdravi s palico.
4. Ponovitev: morzejev alfabet I. in II. skupina črk, sprejemanje s piščalko v obliki tekme: vsakdo piše zase, kdo jih bo imel več pravičnih, znamenja hitro slede drug za drugim.
Mrtvi vozeli z mno roko. - Zopet tekma. B. S. razloži četrty skavtski zakon, ostali dajojo primere.
5. Novo delo: morzejev alfabet III. in IV. skupina črk, posamezni se vadijo mahanja z zastavico (vsakdo drži v roki robec), stojek kot za gimnastiko, vršitev na štetje: a - 1 - 2 - 3, s - 1 - 2 - 3, p - 1 - 2 - 3 - 4, itd. Vsi delajo istočasno.
Tesarski vozeli v roki, na palici (tramu), tesarski vozeli s pentljo, praktičnost za razvozlanje v daljavo.
Zavezanje rane na srēdi nadlakti z dolgim ovojem, vsi praktično drug na drugem.
6. Igre in pesmi: Kimova igra s predmeti (drevesna semena), potiskanje iz ravnotežja, stopala drug za drugim v ravni črti, v isti osi)
Petje: Dan je že... (besedilo s prejšnjega sestanka)
7. Bodoče delo: Kam gremo v hedejō, kako se izkažemo na prihodnjem četnem sestanku, kako pridemo do nosilnic, ki jih je steg za vodovo opremo predpisal?
8. Ročno delo: župa je poslala načrt za torbico, prepisanje istega s potrebnimi merami, pokažam svojo torbico, posebno šivanje robov, delajo doma.
Pripravljanje paličic za modele ognjem (prinesli so jih s privatnih izprehodov na sestanek, po predhodnem sporočilu)
9. Zaključek: podoben kot otvoritev, dodamo še petje skavtske himne, pravilno izvajanje "voljno".

V takih zapiskih nekatere važne stvari podčrtamo, denemo v oklepaj, zapišemo večje ali na posebno izpostavljena mesta itd., kakor se nam pač zdi važno. Ako sem vse, kar sem zabeležil tudi temeljito razmislil, če sem vzel vse potrebno na sestanek in če sem vse, kar hočem pokazati, tudi pripravljen za sestanek. Ali mislite, da se da to vse kar mimogrede storiti?

II. Na sestanku samem delamo potem na podlagi teh beležk kar lepo po vrsti. Zgodi se včasih, da tō ali ono stvar izpustimo, ker smo se z drugim nekoliko več zamotili, ali, da vnesemo nekaj nepredvidenega v naše delo, ker je baš taka prilika, ki jo ne smemo po nemarnem zamuditi, nanešla, tedaj to prav nič ne de. Koncem beležk si tudi to sproti zapišemo, da ne pozabimo in da vemo prihodnjič upoštevati. Prav tako si zabeležimo nekaj stvari n. pr. glede obnašanja posameznikov, rezultate tekm, kako bi kaj boljše razložili ali pokazali nove misli, ki se porode iz samega dela ali v debati itd. Nešte-

to stvari se pojavi, ki so vredno, da se jih zapomnimo.

III. Po sestanku, ko smo sobo pospravili in ko so odšli člani voda domov, pa so lotimo še samo dokončanega dela. Storimo ga lahko kar v skavtskem domu ali pa potem doma. Najprej vzamemo v roke vodovo knjižico, znamenja za navzočnost na sestanku in za plačanje članarine, ki smo jih na sestanku naredili s svinčnikom, izvlečemo s črnilom. Pravitako kake dopolnjene osebne podatke članov, plačano članarino vnesemo v blagajniški dnevnik, denar spravimo v škatljico itd. Nato obrnemo knjižico in poiščemo "Dnevnik dela". Tam kratko, toda izčrpno popišemo delo na zadnjem sestanku. Takih zapiskov ne smemo odlašati, kajti če jih moramo napisati naknadno za več sestankov, je to silno mučno delo, ki ga prav radi za vedno odložimo - to pa seveda ni pravilno. Nato spišemo še raportni listič, če jecta način poročanja svojemu vodji v stegu vpeljan.

Ko je vse to pišeno oz. administrativno delo končano, vzamemo zopet beležke v roke, ter jih dopolnimo z raznimi opombami in pripombami, glede prihodnjega sestanka. To je najbolje takoj po sestanku storiti, ko nam je še vse sveže v spominu. Morda načnemo že tudi obširnejšo pripravo za prihodnji sestanek, morda smo se domislili kakih predlogov za bodoči posvet četne uprave. Vse to si lepo zabeležimo, da imamo pripravljeno za pravi trenotek. K vsemu delu pritegnemo, če se le količkaj da, tudi pom. vodnika, da ga s tem vpeljemo v vodniško delo in ga usposabljammo za samostojno vodstvo, kar smo v ostalem delali že tudi med samim sestankom, ko smo mu prepustili izvedbo te ali druge točke.

Ko je naše delo po sestanku končano, se šele prosto oddahnemo. Na vodnika je šele takrat sestanek končan, namreč sestanek, od katerega so vsi nekaj imeli: tako posamezni člani voda, kot tudi vodnik sam. Vodnik je seveda po takem sestanku nekoliko zmučen, kajti delo, ki ga je izvršil, je bilo veliko in težavno, vendar pa je tudi vesel in dobre volje ob mislih, da je privedel svoj vod zopet korak bližje k zastavljenemu cilju.

Gornja navodila za vodstvo sestanka nikakor ne smemo vzeti kot nekak obvezen recept, po katerem svoje delo uredite. Ne! Kakor sem že omenil, je možnih mnogo načinov tega dela, morda je potreben celo za vsak sestanek drugačen načrt in način dela. Zato vzemite moje besede le kot onega izmed neštetih primerov. Ena pa je gola in neizpodbitna resnica, ki se je morate vedno zavedati:

VOD IN VODNIK TVORITA OSNOVO VSEGA SKAVTIZMA.

...oooOOOooo...

Pripomba: Oglejte si tudi v "Priročniku za skavtske vodnike" poglavje "Vodni sastanci". Našli boste tam mnogo navodil in pobude za novo delo. Vodnik mora vedno skrbeti za svojo izpopolnitev, kajti vodnik je na čelu svojega voda, in mora biti vedno korak pred ostalimi. Važen pripomoček vodnika je dobro sestavljena in spopolnjena skavtska - strokovna knjižnica. Skrbi za njeno dopolnitev in uporabljaj jo pridno.

::::::::::::::::::::::::::::

"ZVEZA NARODOV" zasleduje z največjim zanimanjem gibanje skavtizma; saj vidi v njem močno silo, ki deluje za boljše razumevanje med mladimi ljudmi vsega sveta. Zveza narodov vrši v drugem območju isto, kar so si stavili skavti za svoj cilj. Ne verujem, da je bil kdo od današnjih državnikov vzgojen kot skavt; verujem pa, da bomo zaželjeno harmonijo dosegli, če bomo kdaj imeli državnike, ki so bili skavti, in ki so bili vzgojeni v širokih idealih državljanstva in bratstva. Potem pa pričakujemo od njih velikih dejanj". Te besede je spregovoril na Jamboreu leta 1924 v Kopenhagenu, katerega se je udeležilo okrog 50000 skavtov iz 33 držav Japonec dr. Nitobe, kot delegat Zveze narodov.

Sodobna vzgoja polaga večjo važnost na pot do cilja, kot pa na cilj sam, kajti od delovnega načina, od izbire sredstev je v poznejšem življenju odvisno dobro ali slabo sožitje med ljudi.

NE REVOLUCIJA, TEMVEČ VZGOJA BO IZBOLJŠALA SLABE ČASE!

NOVI DIREKTOR MEDNARODNEGA SKAVTSKEGA URADA

Po smrti ravnatelja Mednarodnega skavtskega urada br. Martina Huberta, je bil za novega direktorja imenovan br. John Wilson.

Rojen je bil na Škotskem, in izvira iz rodbine, ki je dala Škotski episkopski cerkvi več visokih dostojanstvenikov. Solal se je na Škotskem. Po končanih studijah je odšel v Indijo, v službo civilne uprave. Leta 1917. je vstopil v skavtsko organizacijo kot pomočnik vodje skavtske čete pri misijonarski cerkvi v Kalkuti. Člani te čete so se rekrutirali iz najrevnejših slojev prebivalstva in so pripadali raznim narodnostim. Pozneje je delal pri četi tudi kot vodja skavtov, volčičev in roverov, in je postal leta 1919. župni načelnik v Kalkuti. Za svoje delo v skavtizmu v Kalkuti in sploh v Indiji, je bil odlikovan s kolajno za zasluge in s srebrnim volkom, ki mu ga je podelil skavtski savez. Iz Indije se je vrnil na Angleško leta 1923. in je bil isto leta pozvan od Chief-scouta Roberta Baden-Powella, da naj prevzame vodstvo tabora v Gillwell-Parku. S to funkcijo mu je bila poverjena vzgoja skavtskih vodij na Angleškem. Gillwell-Park je znan tudi kot vzgojni center mednarodnega skavtizma in je br. Wilson na ta način skrbel za skavtske vodje skoro vseh dežel na svetu, med njimi tudi nekaj iz Jugoslavije. Potoval je mnogo po svetu, da bi spoznal skavtski pokret tudi drugod in je tako obiskal Belgijo, Kanado, Dansko, Egipet, Estonijo, Francijo, Holandijo, Madžarsko, Indijo, Letensko, Norveško, Palestino, Rumunijo, Švedsko, Švico in Združene države Amerike, koncem leta 1939. se je pa mudil tudi v Jugoslaviji.

Po smrti br. Huberta Martina je postal častni direktor Mednarodnega skavtskega urada. V tem svojstvu je organiziral tudi zadnjo svetovni roverski sestanek in deseto dveletno mednarodno skavtsko konferenco.

Br. Wilson ima večje število skavtskih odlikovanj raznih držav, ter je eden od trojice nosilcev Bronastega volka, mednarodnega skavtskega odlikovanja. Ostala dva sta lord Baden-Powell in dr. De Bonsteten, chief-scout v Švici ter ustanovitelj velikega mednarodnega skavtskega doma v Kanderstegu

.....oooo0000oooo.....

Ivan Bolle:

PRVI SLOVENSKI SKAVTSKI FILM "MLADINA SONCA "

Noš prijatelj g. Ivan Bolle je bil tako ljubezniv, da je napisal par vrstic o tem, kako je snimal prvi skavtski slovenski film. V sledečem njegove besede, za katere se mu najlepše zahvaljujemo z željo, da bi še nadalje ostal naš iskren prijatelj in da bi še kedaj posetil naše tabore, pa tudi naše domove s svojo filmsko kamero. Uredništvo

Že dolgo sem se bavil z mislijo, da ustvarim film o skavtskem življenju. Sicer nisem član skavtske organizacije, a sem velik prijatelj narave. Ko sem letos poleti slučajno zašel v Litijo, sem zvedel, da imajo skavtinje v bližini svoj tabor. Ker nosim na svojih izletih vedno tudi filmski aparat s seboj, sem se takoj napotil v tabor, da uresničim svoj dolgoletni načrt. V taboru so me nad vse ljubeznivo sprejeli. Razložil sem jim svojo željo in vsi so bili takoj navdušeni. Nisem prijatelj dolgih priprav, zato smo takoj pričeli z delom. Zamislil sem si stvar tako, da v filmu prikažem življenje v taboru od jutra do večera. Za snemanje sem potreboval tri dni in eno noč. Treba je bilo namreč napraviti posnetke ob jutranjem soncu, opoldne, ob sončnem zatonu in končno tudi težavne posnetke ob tabornem ognju. Upoštevati je bilo treba tudi različno svetlobo. Pri tem se vedno držim načela, da prikažem življenje tako kot je, brez vsakih trikov. Zato sem tudi večinoma

tako snemal, da se "igralke" niti zavedale niso, da jih filmam. Na ta način se mi je posrečilo napraviti res lepe posnetke, ker so se igralke popolnoma neprisiljeno gibale. Pripominjati moram, da so Litiščanke "odigrale" svojo vlogo res vzorno. Njihova zasluga je bila, da je film tako lepo uspel.

Omenil bi še par besed o tehnični izdelavi filma.

Po končanem snemanju sem doma v laboratoriju film "razvil".Nato je sledilo najtežje delo : montaža filma.Pri snemanju filma se navadno napravijo posnetki iz vseh prizorov,ki se vrše na istem kraju,zaporedoma in skupno,ne glede na njih vrstni red pri končanem dejanju.Tako se često začetni in končni prizori kakega filma vrstijo na filmskem traku drug za drugim,včasih snemam najprej končni prizor,nato začetnega itd.Naloga montaže je zdaj,da vse te prizore na traku razreže in nato v pravilnem vrstnem redu spet sestavlja.Pri tem si moram večkrat film predvajati,da ga preizkusim radi pravilnega sosledja prizorov,dalje glede pravilne dolžine prizorov in njih slikovne učinkovitosti.Predolgo scene je treba neusmiljeno skrajšati (škarje),tu in tam kaj preuvrstiti.Na koncu je treba film še opremiti z odgovarjajočimi napisi,s tkzv.tekstom.Selē sedaj je film dozorel za publiko

Naj mi bo na temmestu dovoljeno, da se vsem sodelujočim tem potom najiskreneje zahvaljujem za vso pozornost in požrtvovalnost, da so pripomogli k ustvaritvi tega prvega domačega skavtskega filma.

.....0000000000.....

Objavlja Jordan Dragomir:

I G R E

NAMIZNI TENIS

/table-tennis, ping-pong/

Domovina namiznega tenisa je v jutrovih deželah, Japonske in Kitaja, ker so igrali namizni tenis že v davnih časih. V Evropo so to igro prinesli Angleži, ki so jo začeli gojiti v letu 1880. Ko nastopi deževno jesensko vreme in ko ne moreš ven v naravo, primeš za loparček in s prijateljem, ki te je obiskal, zaigrata igro na mizi, ki je postavljena v sobi, na verandi ali pa pod lopo. Prostor naj bo zračen in svetel, ter ne sme biti izpostavljen vetru, ker veter zanaša lahko žogo.

MIZA: - je dolga 274.5 cm
 široka 152.5 cm
 visoka 76.5 cm
 debela 2.5 cm

je zeleno pobarvana in z belo podolžno črto ter prečno mrežo razdeljena na štiri dele.

Na sredini mize, vzporedno z ožjo stranjo, je napeta mreža, v višini 17.4 cm in dolžini 183 cm.

ŽOGA: - je iz celuloida in ima obseg 11,43 - 12,06 cm. 25 - 27 žog
tehta 56 gramov.

IOPAR: - Njegova velikost ni točno predpisana in znaša približno 20 cm v širino. Iopar je lesen, ovalne oblike, in je na obeh straneh prevlečen z gumijem.

IGRA: - Žreb določi, kateri igralec ima prvi udarec ali izbero prostora. Igralec, ki mu je določil žreb prvi udarec, udaži žogo z loparjem proti nasprotnikovi polovici igrišča, tako, da se prej odbije od lastnega igrišča. Nasprotnik žogo vrne z udarcem z loparjem tako, da se prej odbije od njegovega dela igrišča. Vsaka napaka šteje točko za nasprotnika. Zmagovalec je oni, ki prvi doseže 21 točk. Če dosežeta oba igralca vsak po 20 točk, je zmagovalec oni, ki doseže prvi še dve točki zaporedoma. Pri vsakih petih točkah menjata igralca servis. Servis se ponavlja, če se žoga dotakne mreže.

ali pa če nasprotnik ni pripravljen in nepoizkuša žogo vrniti.

TOČKO /napako/ - šteje:

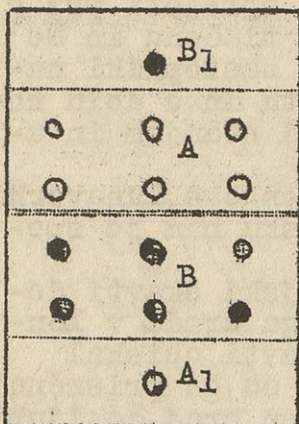
1. nepravilen servis) če žoga zleti mimo ali preko mize ali preko
2. nepravilno odbita žoga) mize, in se je nasprotnik pri tem še ni dotaknil
3. če se igralec dotakne z loparjem, s prosto roko ali s katerikoli delom telesa mreže ali mize, ko je žoga v igri.
4. če se igralec dotakne žoge s prosto roko, ali s katerikoli delom telesa, ko je žoga v igri.
5. če igralec udari žogo, preden pade na lastno igrišče.

Če se žoga med igranjem dotakne mreže in pade pravilno, ni napake. Pri igri v dvoje servira desno stoječi igralec. Žoga mora po udarca (servisu) pasti na njegovi četrtini in nato na četrtini diagonalno stoječega nasprotnika. To velja samo za servis; pri nadaljevanju ne velja več. Pri igri v dvoje ne sme isti igralec igrati z žogo dvakrat zaporedoma.

MED DVEMA OGNJEMA

Za igro "Med dvema ognjema" uporabimo lahko kakršen koli prostor, na katerem igramo "Odbojko". Mrežo odstranimo in prostor je tu! /glej sliko!/. Igralce razdelimo na dva dela. Prostor ali prvi met določimo z žrebom. Od vsake strani se javi prostovoljno en ujetnik, ki se postavi za igrišče nasprotni stranke /glej točko 10./ Igra se začne na ta način, da skuša igralec z igrišča A zadeti nasprotnika na igrišču B. Zadeti je ujetnik, ki mora iti pomagati svojemu soujetniku na nasprotno igrišče /B1/, odkoder podpira igro svoje stranke. Ujetniki, ki so za sovražnimi prostori, imajo tudi pravico streljati svoje nasprotnike, tako, da nastane bitka od dveh strani - "Med dvema ognjema".

PRAVILA:

- 1./ Ako pade žoga izven igrišča, je žoga tistega, ki je žogi najbližji.
- 2./ Zadeti moraš naravnost in ne tako, da se žoga odbije od tal.
- 3./ Če je igralec zadet, je ujet.
- 4./ Žoge ne smeš držati več kot tri sekunde v rokah.
- 5./ Z žogo v roki ne smeš tehati.
- 6./ Kakor hitro si zadet (ujet), greš kot ujetnik za nasprotnikovo igrišče.
- 7./ Kdor med igro prekorači igrišče, je ujet.
- 8./ Če med igro prekorači ujetnik v zanje določenem prostoru prednjo črto, dobi nasprotna stranka žogo.
- 9./ Zmaga tista stranka, ki prva postrelja nasprotnike.
- 10./ Prostovoljni ujetnik je rešen in gre na svoje igrišče, ko ga zamenja prvi ujetnik njegove stranke.
- 11./ Če nasprotnik žogo ujame, ni zadet.

- 12./ Žogo se sme podajati preko nasprotnikovega igrišča ujetnikom ali pa obratno.
- 13./ Žogo dobi nasprotnik, ako jo pravilno vjame, ali če je oddal ujetnika.
- 14./ V lastnem igrišču se žoge ne sme podajati.
- 15./ Če nasprotnik odbije žogo tako, da pade izven igrišča, ni ujet.

.....oooo000ooo.....

PREMIŠLIMO! /M. Zor./

Razločevati moramo dresuro od vzgoje. Dresura navaja, zahteva, ukazuje, uniformira, dresura je "vzgoja" diktature, je hitra "vzgoja". Dresura je politura, ki jo gladi le površje. Politura pa se zopet odlusči in pokaže se prava slika notranjosti. - Vzgoja pa gre počasi, ona oblikuje in presnavlja od znotraj na ven. Gladka površina je le odsev notranje lepote. Vzgoja je delo ljubezni, miš, optimizma, idealizma ter potrpežljivosti in vztrajnosti. - Sedaj pa vprašam Vas, skavtski vodje: Ali vzgajate, ali dresirate?

ANGLEŠKI SKAVTI PRI NAS

Koncem preteklega leta so se mudili v Jugoslaviji angleški skavti. Bili so to ravnatelj Mednarodnega skavtskega urada Mr. John Wilson iz Londona, načelnik londonskih skavtov lord J. Shea in še dva druga skavta. Mudili so se dalj časa v Beogradu in okolici, kjer so pregledali delovanje skavtov v Beogradu, Novem Sadu, Somböru, Subotici, Daruvarju itd. Tudi v Zagrebu so se za nekaj časa ustavili. V Ljubljano je prispel John Wilson s svojim tajnikom 5. decembra ob 13.30. h. Na kolodvoru ga je čakala častna četa, sestavljena iz članov obeh ljubljanskih moških stegov z zastavami, pozdravili pa so ga tudi župni starešini br. ing. Ivan Pengov, starešina Zmajevega stega in slovenski Shief-scout br. Pavel Kunaver, načelnik Zlatorogovega stega br. Miroslav Zor in še več drugih. Po obhodu častne čete, je odšel br. Wilson na kosilo v svoj hotel. Pozno popoldne je prispel v Ljubljano še lord Shea s svojim spremljevalcem. Oba sta se namreč mudila v Mariboru, kjer sta si ogledala skavtski dom in tamošnje razmere.

Isti dan pozno popoldne so obiskali angleški bratje najprej skavtski dom Zlatorogovega stega Ljubljana III. v Kolodvorski ulici. Soba je opremljena v ličnem narodnem slogu in se je v njej nahajala baš bogata razstava skavtskih modelov in slik, ki jo je priredila Turjaška četa v proslavo svoje dveletnice. Z zanimanjem so si gostje ogledali prav vse detajle razstave in se pozanimali za delovanje stega. Ravnatelj mednarodnega skavtskega urada brat Wilson je pri tej priliki izjavil, da je to najlepše in najboljše kar je skavtskega videl v Jugoslaviji. V spomin na steg mu je izročil stegov načelnik lep album fotografij s stegovih taborov.

Zvečer so bili angleški bratje gostje br. Kunaverja, ki se je z br. Wilsonom poznal že od preje. Ogledali so si pri njem številne fotografije iz življenja slovenskih skavtov, iz razgovora pa so dobili tudi splošna pojasnila o naših skavtskih razmerah.

Drugi dan, t. j. 6. decembra dopoldne so bili Angleži sprejeti pri g. ljubljanskem županu dr. J. Adlešiču, nato pri g. banu dr. M. Natlačenu in še pri prosvetnem načelniku g. prof. Sušniku. Vsi trije visoki zastopniki naših oblasti so se zelo laskavo izrazili o skavtskem pokretu in o delu naših skavtov. Mr. J. Wilson pa je izjavil, da je presenečen nad stanjem in uspehi skavtizma v Sloveniji.

Istega dne so bratje Angleži v spremstvu br. ing. Pengova, Kunaverja in ing. Šviglja pohiteli z avtomobiloma v Litijo. O tem obisku nam je sporočil br. P. Kunaver sledeče:

"Dne 6. decembra, prav za Miklavža, so marljivi litijski skavti doživeli lep večer. Mr. Wilson, direktor Mednarodnega skavtskega urada v Londonu je s svojim spremstvom in vodilnimi ljubljanskimi skavti obiskal na svojem inspekcijskem potovanju Litijo. Litijski skavti so ga pristrčno sprejeli in pokazali visokemu gostu, kaj premore tudi majhen kraj, če ljubi svojo mladino. Kljub večerni uri, in kljub temu, da so bili še mnogi v Ljubljani v šoli in v službah, se je k sprejemu zbralo nad sedemdeset skavtov in skavtinj. Mr. Wilson si je v spremstvu starešine br. Pleničar Franca, ogledal najprej Dom litijskih skavtinj in nato Stan litijskih skavtov. V teh vrsticah je nemogoče povedati, kako lična in z vsem potrebnim sta oskrbljena ta dva mala skavtska doma, kjer se mladina toliko lepega nauči. Seveda moramo pripomniti, da ima mladina redkokje tako dobrega in plemenitega prijatelja kakor je to litijski skavtski starešina br. Pleničar, ki ne svetuje samo z nasveti, ampak silno mnogo žrtvuje, da pomaga skavtom do popolne taborne opreme in tako vzornih domov, kakršnih br. Wilson nikjer drugod v Jugoslaviji ni videl. Litijski skavtski vodje so po ogledu domov pokazali svojim gostom neštete barvaste diapozitive iz življenja litijske skavtske mladine v lepih taborih, na izletih i. dr. Angleški gostje so nato tudi obiskali litijskega sreskega načelnika g. dr. Gregorina. Nato pa so jih litijske skavtinje v Domu skavtinj pogostile z zakusko (kranjske klobase in kislo zelje). Mr. Wilson je v svojih razgovorih na zboru litijskih skavtov in pri zakuski litijskim skavtskim vodjem izrazil svoje občudovanje in vse priznanje delu mladine same, kakor tudi požrtvovalnosti vodij in posebno njenega starešine br. Pleničarja. Pozival jih je, naj vtrgajo pri delu, ki je

prav v teh časih posebno potrebno, da bomo položili temelj srečnejšemu so-
žitju ljudi na zemlji. - Po prisrčnem slovesu so se gostje nato vrnili v
Ljubljano.

Na večerji so bili tokrat pribr.ing.Švigljū ,potem pa so se udeležili miklavževanja v ljubljanskem Angleškem klubu.

Drugo jutro se je br. Wilson s poročnikom in v spremstvu br. Kuna-
verja in ing. Fengova odpeljal s avtomv Kamniško Bistrico. Mimogrede so si
izletniki ogledali in občudovali lepo urejeni skavtski dom v Domžalah. Med-
temko je bila v Ljubljani gosta megla, je v Kam. Bistrici sijalo žarko son-
ce na sveže pobeljene vrhove naših planin ter nudilo gostom nepozabno sli-
ko. Tam so videli tudi kočo mladinskega odseka SPD, ki jo zelo mnogo obis-
kujejo ljubljanski skavti. Ker se je v prejšnji noči udril pri kamnolomu na
cesto kakih 30 m širok plaz in zaradi počlo odmerjenega časa niso mogli z
avtomobilom do konca, temveč so pešačili le do Kraljevega hriba, kjer jim je
ljubeznivo postregla gospodinja tamošnjega idilično ležečega domovanja.

Popoldne so ob 15. uri obiskali angleški skavti dom Zmajevega štega v Ljubljani, kjer so prisostvovali sestanku in igram volčičev, delu v dveh vodih in pregledali društvene prostore.

Nato so obiskali ljubljanske skavtinje pri seštanku njihovega kola poslušali njihove pesmi in spoznali delo s čebelicami.

Ob 17.30 si v župni sobi ogledali okoli 100 skulptičnih slik iz
raznih razvojnih stopenj našega skavtizma ter veliko krasnih posnetkov z
naših taborov in planin.

Ob polšestih pa se je vršila poslovilna čajanka v Zmajevemu domu, ki so jo priredili vsi trije ljubljanski stegi dragim gostom. Poleg teh je bilo navzočih še okoli 50 ljubljanskih skavtov in skavtinj, ki se udeležujejo na vodilnih mestih v župi in v stegih. V razigranem razpoloženju je hitro mineval čas. V imenu šlovenskih skavtov se je od angleških gostov poslovil župni starešina br. ing. Pengov.

Obžslovl je, da so naleteli na tako slabo vreme - skoro vse dni je deževalo - in da spričo kratko odmerjenega časa niso mogli spoznati naših domov in našega skavtizma bolj natančno. Dalje je obžaloval, da niso prišli v času, ko po naših dolinah in planinah odmeva vesela pesem taborečih skavtov, kô bi v naših platnenih naseljih mnogo lažje spoznali pravo vsebino našega dela in prizadevanja. "Upam pa", je nadađjeval br. staročina, "da vam je tudi obisk v teh dneh nudil dosti jasn vpogled v naše delovanje, ki ni brez ovir. Velike sô materijalne težave, kaj je samo na skavtskem domu na velesejmu še 17000.-din dolga. Prepričan sem pa, da bo vaš obisk dal ne le novega poleta našim vrstam, temveč tudi povečal razumevanje naše javnosti za naš pokret in da bomo poslej deležni ne le moralne, temveč tudi večje materijalne podpore. Zahvaljujem se vam za poset z upanjem, da dni, ki ste jih preživeli v lepi Sloveniji in med nami, dolgo ne boste pozabili. Želim vam mnogo zadovoljstva, mnogo sreče in šrečno po!"

Nato je povzel besedo Mr. J. Wilson in dejal, da je pri obiskih Jugoslavije prihranil za konec njen najlepši del - Slovenijo. To kar je pri nas videl, je še izboljšalo vtise, ki jih odnaša. Dobro ve, da živimo v težkih razmerah. To je tako kot naše gore. Če hočemo na vrh, jih moramo preplezati. V nižavah nas obdaja megla, nad njo pa sije žarko sonce. Prav simboličen se mu je zdel izlet po megli v Kamniško Bistrico. Ko se jetam povzpел na hrib, ga je sprejelo zlato sonce na jasnem nebu. To je alegorija našega skavtskega dela, naše poti. Zato moramo biti vedno pripravljeni za vse, kar nas v življenju doleti. - Baden-Powellu so dali domačini v Južni Afriki vsled njegove velike opreznosti ime "Vedno čuječi". Slično ime smo dali tudi mi našemu župnemu staršini br. Bistremu Očesu. Pred svojim potovanjem v Jugoslavijo je prejel Mr. Wilson pismo od Baden-Powella iz Kenije v Južni Afriki, kjer se pravkar muči. Piše, da se kljub visoki telesni starosti (83 let) čuti še vedno v srcu mladega. Želi nam, da ostanemo tudi mi vedno mladi pri našem delu. Hodimo naj še dalje po istih poteh naprej, naj dvigamo visoko prapore skavtizma in naj ostanemo vedno pripravljeni, kakor nam to vелеva naše geslo.

Po končani čajački so gostje odšli tēr so se deloma še isti večer, deloma pa drugo jutro odpeljali iz Ljubljane. Upajmo, da sō o našem skavtizmu odnesli najboljše vtise in da se bodo še kdaj vrnili med nas.

"VODJA", uradno glásilo načelstva Dravske skavtske župe, št. 1 - 6. / od novembra do aprila. Razpošilja ga župno načelstvo brezplačno oz. za prostovoljne prispevke, vsem samostojnim edinicam, ter vsem starščinom, načelnikom in vodjem. - Vsekakor je zelo posrečena ideja takega uradnega lista, ki obvešča o vsem potrebnem baš onih, ki morajo biti na tekočem. Že od nekdaj so bile težave z objavljanjem novih naredb, odločitev in imenovanj potom okrožnic, kajti okrožnica se prečita enkrat na seji uprave, potem pa izginje v arhiv, kjer leži pokopana in iz katerega jo redoljubivi tajnik le nerad vza-me. Z uradnim listom pa je to drugače. Vedno ga imaš pri rokah in vsak hip moraš pogledati, kako je to in ono. Tak uradni list je najlopša zveza med župo in edinicami ter voditelji naše skavtske mladine, in ta zveza je nujno potrebna.

Tudi uredba sama je prav posrečena, pravtako vsebina. Vsaka številka prinese nekaj starih, a še veljavnih odreditev, pa tudi vse nove. Pravtako prinaša v rubriki "Ne pozabite..." navodila in opomine za najnujnejše delo v bodočem mesecu. Hvalevredna je publikacija starega, a z novjšimi spremembami izpopolnjenega župnega poslovnika. Glede tega, bi si želeli, da bi upoštevali res vse, na podlagi prakse, izvršene spremembe in dopolnitve, da bi upoštevali dolgoletno tradicijo delovnih edinic, pa tudi mnenja prvih sestavljalcev tega poslovnika, ki so gotovo imeli svoje vzroke, zakaj je bilo določeno nekaj baš tako in ne drugače.

V prvi številki so članki "NOT" in "Statistika" ter "Načelniško poročilo" zamašili široko vrzel v naši literaturi in mnogim prinesli nad vse potrebna navodila. Zanimiva je objava župnega dela na polju pregledovanja edinic, kar priča o delavnosti načelstva za člane in zanimive so tudi vesti o delovanju edinic. Marsikatero bodo vzpodbodile k še večji delavnosti, ker bo tu dobil novih idej in novih misli.

Druga številka prinaša prepotrebna navodila za prirejanje stegovih zborov /precej nerazločen slog!/, pogoje za skavtske izpite, ureditev izpraševalnih komisij ter poslovanje pri polaganju izpitov. Enotna ureditev izpitov je bila res nujna zadeva, predvsem glede na izpraševanje, prav tako kot navodila za župne inspekcije. Nad vse zanimiva je objavljena razčlenba izpitnih točk za pridobitev I. reda. Taka razčlenba je, kot sem že na drugem mestu zapisal, prav nujna. Na podlagi obstoječih zahtev za I. red tudi ni mogla nastati drugačna razčlenba, kot je objavljena. Iz nje pa se vidi, da je sedaj predpisani I. red mnogo pretežaven za reden skavtski izpit. Čeprav je to najvišji. Iz poslovnika sledi, da more že 14 letni skavt polagati I. red, kar pa je po objavljenih točkah popolnoma nemogoče. Z ozirom na to, pa tudi z ozirom na zahteve ostalih s sedanjimi pravilniki predpisanih izpitov, bom v prihodnji številki našega lista napisal kritično studijo. - Dalje je zanimiv pregled položajev in činov oz. oseb, ki te položaje in čine zavzemajo. Želel bi si še objavo seznama vseh tistih, ki imajo kakšno kvalifikacijo, a letos nimajo čija, ker bi s tem videli, koliko imamo kvalificiranih delavcev na razpolago.

Tretja številka prinaša opis delokroga funkcionarjev in navodila za prirejanje akademij. Posebno zanimiv je statistični pregled za prvo četrtletje poslovnega leta 1939/40, ki pove, da šteje naša župa 1325 aktivnih članov, ne všteti treh edinic ki niso poslale svojih poročil. Pregled do se-daj podeljenih odlikovanj in v naši župi včlanjenih absolviranih tečajcev vseh treh stopenj, spopolnjuje pestro sliko lista.

Četrta številka se spominja uvodoma 83. letnice ustanovitelja skavtizma R. Baden-Powella, potem pa nadaljuje z objavo poslovnika za stegovo delo. Zelo potrebna so navodila za ustanavljanje novih edinic. V tej številki so priobčene tudi zahteve za izpite volčičev.

Peta številka prinaša razpis župnih tečajev za vodnike in vodje, dalje navodila za prirejanje izlekov, nasvete za ravnanje z opremo in za njeno nabavo.

V šesti številki so objavljena navodila in nasveti za prirejanje taborov, na katere se je treba že s polno paro pripravljati. Statistični pregled za drugo četrtletje zaznamuje padec članstva na 1254 brez 5 edinic, ki niso poslale poročil.

Iz vsega gornjega je jasno, da je izdajanje "VODJE" upravičeno in potrebno. Župno načelstvo si je haložilo z izdajanjem lista velika bremena,

tako v fizičnem oz. časovnem pogledu, kakor tudi z ozirom na finančni položaj župne uprave. Zato naj ne bo nikogar, ki bi tega dela ne upošteval, pa tudi ne nikogar, ki ne bi hotel plačati župni upravi one malenkostne odškodnine, ki jo želi prejeti za kritje materijelnih stroškov.

"SKAVT" glasilo Stega skavtov kralja Matjaža v Litiji. Izhaja vsakega dva tedna v mesecu in znaša celoletna naročnina za Litijo din 5.- sicer din 8.- Dosedaj je izšlo 7 števil /zadnja propagandna v povečani nakladi/ na skupno 72 straneh. - List je prav lep primer nekakega poluračnega stegovskega glasila, v katerem se zrcali vse življenje v stegu oz. njegovih edinicah, pa tudi vsi odnosi z nadrejenimi instancami ter ostalim svetom. Srečen je steg, ki si more tak list privoščiti, ki je res tako potreben, kot pri kroju klobuk. Ker ima list v glavnem pomen le za domači steg, se ne morem dotikati njegove vsebine, le toliko naj omenim, da najdejo svoje mesto v njem volčiči, čebelice, izvidniki, planinke, roveri in stanariče, pa še posebej male gospodinje in šahisti, ugankarji in zdravstveniki itd. Na listu se pozna pridna roka stegovega načelnika, ki ve kaj hoče. Želimo listu dolg obstoj in mnogo uspeha. Le tako naprej!

"ZMAJEV STEG", skavtski list Zmajevega stega. Izhaja tiskarski odbor Zmajevega stega v Ljubljani. Izhaja vsak mesec. Dosedaj so izšle tri oz. štiri številke, ker prva je bila dvojna. Zanimivo ni jasno kdaj so prve številke izšle, ker ni naveden noben datum. Iz uvodov, ki sta jih napisala brata Sivi Volk in Urednik, je razvidno, da je list namenjen predvsem članom stega. Vsebinsko je našlonjen na publikacije angleškega skavtizma oz. ustanovitelja skavtizma Baden-Powella, vendar pa ne manka tudi prispevkov skavtskih delavcev domačega stega. Po obliki nas nekočiko spominja na TomTom, vendar pa mu želimo daljši obstoj. M.Z.

P O M O Ž N A S K A V T S K A L I T E R A T U R A

Od časa do časa bomo objavili na tem mestu literaturo, v kateri bodo našli naši skavti in posebej še vodniki nekaj gradiva za svoje delo za izpite. Tako literaturo je treba vsakakor čim prej nabaviti za stegovo knjižnico.

Petelin-Horn: PRAKTIČNA GOSPODARSKA ZNANJA, za III. r. ljudskih šol. Cena din 9.- Dobi se v vsaki knjigarni s šolskimi knjigami. Med drugim so opisane v knjigi vse vrste poštnih pošiljk, prometno-cestno-policijski red, prometni znaki, štednja, hranilnice, poljedelški nauki o zemlji in njeni obdelavi, razni gospodinjski nauki /skavtinje!3 itd.

Lesič: PRAKTIČNA GOSPODARSKA ZNANJA IN RAZUMEVANJE, za IV. r. osnovnih šol. Dobi se v vseh knjigarnah s šolskimi knjigami, cena din 8.- Poleg opisa kmetijskih, vrtnarskih in industrijskih rastlin so v knjižici tudi gospodarski nauki o obrtih, trgovstvu, industriji, varčevanju, zavarovanju ter tujskemu prometu.

Obe knjižici sta bogato ilustrirani.

NAŠ ROD 4 številka (Izdaja Mladinska matica, Ljubljana, Frančiškanska 6), ki stane din 2.50, prinaša na strani 152 nekaj prav zanimivih vozlov. Pijonirji pozor!

Drnovšek, DIJAŠKI KOLEDARČEK ZA LETO 1939-40. Poleg običajnih koledarskih podatkov vsebuje tudi sledeče, za skavte uporabljive stvari: Zakaj nam je narodno delo potrebno?, Slovanske države in slovanska ideja, razni podatki o Jugoslaviji in Sloveniji, o evropskih državah, o morjih, jezerih, rekah in slapovih, o gorah in predorih. Narodne skupine in njihovo število, vere, jeziki, tabela časa, zgodovinski podatki o odkritjih kontinentov, prva pomočdenar raznih držav, mere, zaščitene rastline, vojna mornarica, oznake motornih vozil, Morsejeva abeceda itd., itd.

ODGOVOR: Do sedaj se nam na žalost še ni posrečilo doseči nobenih olajšav za naše članstvo, ki gre služiti našo vojsko. Ta zahteva je bila stavljena merodajnim činiteljem že v resoluciji niške skupščine Saveza dne 12.XI.1933. v točki 1. in 7. Tudi naša iskrena želja je, da se našo organizacijo prvenstveno v tem oziru vpoštevata, saj ne nudi nobena druga organizacija mladini take izobrazbe kot mi (moralna vzgoja, disciplina, rednost, egzercir, pionirstvo, topografska, taborjenje, signalizacija, čut odgovornosti itd., itd.)

ODGOVOR: Res je, da po pravilniku ni ničesar določenega glede tega, ali se more odlikovati tudi nečlane. Toda ako prešitamo pravilnik o odlikovanjih, moremo sklepati, da se skavtska odlikovanja predvidena samo za skavte. Tudi običaj drugih društev je, da s svojimi odlikovanji odlikujejo samo svoje članstvo. Naše mnenje je, da so skavtska odlikovanja samo za skavte. Za ne-skavte pa se poslužite čl. 19. Pravil za sčuge ali čl. 17. Pravilnika za župe ali čl. 12. t. 6. Pravil Saveza skauta kralj. Jugoslavije.

EDGOVOR: Za skavte je jasno in točno predpisano po čl. 5. t. 3. Pravilnika za uniforme, da se nosi marama nad ovratnikom. Tako nosijo skavtsko ruto z malimi izjemami (Madžari, Bolgari) vsi ostali skavti. Izgovor, da taka nošnja rute ni lepa, je brezpomemben. Znati je le treba ruto pravilno zložiti, pa bo po tem nošnja lepa. Se manj drži pomislek, da taka nošnja rute ni praktična. - Drugače pa je glede določila o nošnji rute za skavtinje. Tam ničesar ne piše ali se nosi ruta nad ali pod ovratnikom. Mišlimo pa, da naj nosijo naše skavtinje po običaju ostalih skavtinj, ruto pod ovratnikom.

ODGOVOR: Najprimernejše je, ako zlikaš klobuk z zelo vročim likalnikom. Likaj preko mokre krpe. Ko je klobuk zlika, ga postavi na ravno podlago in ga pušči pri miru, dokler se ne ohladi. Če to ne pomaga, potem je treba klobuk impregnirati z želatino, kar pa ni preveč priporočljivo. Treba je namreč precejšnje paznje. V skodelici vrele vode raztopi ploščico želatine. Nato pomoči v želatino krpico in z njo drgni po krajcih. Pozni pa, da ne zajameš skorje, ki se počasi nabira v skodelici. Potem ko si krajce od zgoraj in od spodaj nakvasil z želatino, jih zlikaj kot je zgoraj vpisano. Ko se ohladi, postanejo krajci trdi. Ponovno pa opozarjam, da je treba ves krajec enakomerno nakvasiti in zelo paziti, da ne boste drgnili po krajcih s sluzasto skorjo, ki se nabira vrh raztopine. Pri tem postopku se namreč kaj lahko zgodi, da postanejo krajci lisasti.

Zbornik SKAVTSKA POTA izdajata Steg skavtov kralja Matjaža v Litiji in Ro-
verski klub Uskok Zlatorogovega stega skavtov Ljubljana III. Zbornik urejuje
in zanj odgovarja Miroslav Zor, Ljubljana. Tisk in založba Skavtske knjižnice,
književne založbe Stega skavtov kralja Matjaža v Litiji. Zbornik izhaja vsa-
ke tri mesece. Rokopise je treba poslati na naslov: Miroslav Zor, učitelj, Ljub-
ljana Tavčarjeva 4/III. Za prihodnjo številko pridejo v poštev le dopisi, ki
jih prejme uredništvo do 15. julija 1940. Izdajanje dovoljeno z odlokom Uprave
Dravske skavtske župe dne 21. VI. 1939. šte. 978. Ponatis člankov dovoljen le s
privoljenjem urednika.

Cena tej številki din 4.-

